

TESLA

Skrytý talent

Keď sa číta ušami

Na našej škole straší

Za veľkou mláskou

Nepať a kupuj!

Practice makes perfect

O Téryho chate

Ahojte, Kockáči.

Po krásnom lete prichádza na rad škola. Pre mnohých z vás je to len ďalší rok na GPH-čku. Pre niektorých je to prvý rok na strednej škole a to má svoje výhody i nevýhody. Jednou z výhod je tzv. aklimatizácia, kde sa vám prvý polrok viac-menej prepečie všetko a jednou z nevýhod môže byť naša jedáleň. Ale nebojte sa, na to si zvyknete. A samozrejme na vás čaká jedna skúška v podobe imatrikulácie. Tohtoročná 4. A si na vás určite zgustne a ja len dúfam, že som vás nevystrašila. Nie je vás až tak veľa ako kedysi nás.

Mne osobne sa bytie na našej škole celkom páčilo. Ak si myslíte, že sa máte zle, v podstate je to ešte dobre. Štvrtáci si určite užili posledné leto na strednej v plnej paráde. O tom niet pochýb. No bohužiaľ, už musia zarezávať na hodinách viac ako kedykoľvek predtým. Čaká ich ťažký rok. Najprv škola, nejaké tie doučovania navyše, nejaký ten voľný čas a samozrejme starosti so stužkovými. Ale hádam, každému -štvrtáčke a štvrtákovi -sa splní sen či už v podobe krásnej stužkovej, alebo dobre napísanej maturity. Ale určite nielen im, ale aj vám chcem popriať veľa šťastia v novom školskom roku, ktorý už má vo svojom vrecku schovaných mnoho prekvapení.

S a m o z r e j m e, všetci, ktorí máte záujem podieľať sa na príprave Kociek, ste srdečne vítaní.

S pozdravom G@BcA

KOCKY ©

Študentský občasník
Gymnázia P. Horova
v Michalovciach
15. ročník

Redakčná rada :

Gabriela Matejová (4.E) – G@BcA
šéfredaktorka

Zuzana Uhalová (4.D) – Sue
zástupkyňa šéfredaktorky

Petra Hladíková (4.A) – Peeta
Ján Juhos (4.A) – Banovčan
Nikola Sabová (4.D) – Niki
Anna Schnitzerová (4.D) – Aňa
Ivana Padová (4.G) – Ivik
Patricia Ďuranová (3.D) – Nessi
Ivana Pastirková (3.E) – Ivuš
Ivana Janičkovičová (2.G) – Ivs
Jakub Koval' (2.D) – Kubo
Michal Ivan (1.E) – Mišo
Michaela Ružičková (1.C) – Micha
Monika Matejová (1.C) – Monika

Obálka, foto:
Martin Lačný (4.A)

Grafika & design:
Ján Juhos (4.A)

Pomocná rada:
PhDr. Brigita Porvazníková

Vydáva:
Gymnázium P. Horova
Masarykova ul. č. 1
071 79 Michalovce

Tlač:
RENOMA s.r.o.
Andreja Kmet'a 4
071 79 Michalovce

Náklad: 150 ks

Obsah

Čo bolo, čo bude	4
Krátke správy	5
Imatrikulácia	6 - 7
O Téryho chate v „klúde“ a nie v blate	8 - 10
Veľtrh vysokých škôl VAPAC 2011	11 - 13
ANKETA	13
Vedeli ste, že na našej škole straší?	14 - 15
TERRA MAGICA FANTASTICA	16
Čo bolo...čo sa dialo...	16 - 17
Študentská rada	19 - 20
Skrytý talent objavený	21 - 24
Za veľkou mláskou	25 - 26
Naši miláčikovia	26 - 27
7 profesorských naj...	27 - 28
Čo robia, keď neučia	29 - 30
Profesori študentmi	31 - 33
Deti profesorov	33 - 34
Hádaj, kto som	34 - 37
Poznáme sa?	37 - 39
Vplyv mena na život	39 - 40
Čo je vo svete...	41 - 42
Záujem občana o veci verejné	43 - 44
Popcorn	45 - 46
Múdrosti našich hlavičiek	47 - 48
Knižná cooltura	49 - 51
Príbeh na pokračovanie: Rozuzlenie	51 - 54
Plody práce	55 - 56
Samota	56 - 57
Vlastná tvorba	57 - 61
Horoskopy	62 - 64
Tajničky	64 - 66

Čo bolo, čo bude

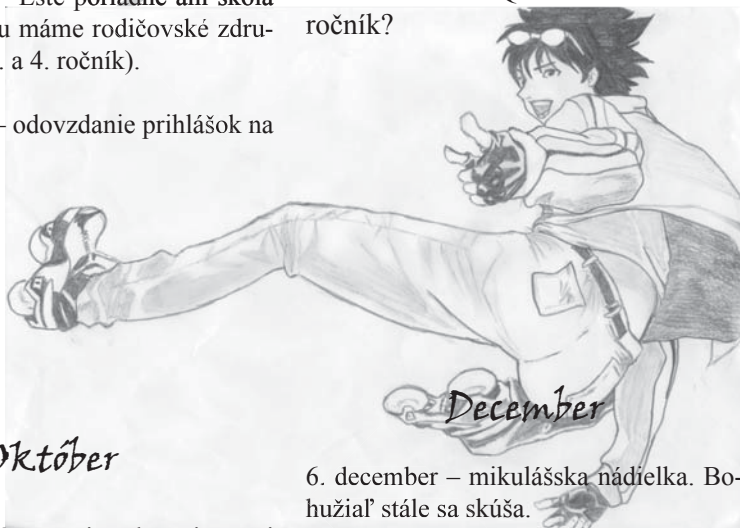
September

5. september – Po trošku predĺžených prázdninách sa opäť raz stretávame v škole.

16. september – prvé účelové cvičenie pre prvákov a druhákov

22. september – Ešte poriadne ani škola nezačala a už tu máme rodičovské združenie (ale len 1. a 4. ročník).

30. september – odovzdanie prihlášok na maturitu

Október

12. október – 89. výročie založenia našej školy

21. október – začiatok stužkovej sezóny

27. október – Halloween a Literárny deň (dúfam, že sa všetci zapojili a majú 1)

28. – 31. október – jesenné prázdniny (hiphip hurá)

November

18. november – Imatrikulácia (naši prváci sú oficiálne prvákmi)

23. november – DOD v podaní dejepisnej predmetovej komisie

24. november – ...a ďalšie rodičovské združenie, tentoraz pre všetkých

23. november – Quo vadis? 2. a 3. ročník?

6. december – mikulášska nádielka. Bohužiaľ stále sa skúša.

16. december – koniec stužkovej sezóny

16. december – Quo vadis? 1. a 4. ročník?

23. december až 5. január – Vianoce, Vianoce prichádzajú... a s nimi i prázdniny...

G@BcA

kresba: Janka (3.C)

Krátke správy

Prírodovedný päťboj – školské kolo

Aj tento rok mohli žiaci 3. ročníka ukázať, čo je v nich a predviesť svoje schopnosti v súťaži Prírodovedný päťboj, ktorého 8. ročník sa konal, symbolicky, 8. novembra.

Súťažilo sa v predmetoch matematika, fyzika, chémia, biológia a informatika. Zadaná bola náročná, ale nie nevyriešiteľná.

Víťazom sa stalo družstvo III.G triedy v zložení **A. Jančárová, A. Laco-vá, J. Šafin, T. Lopatka a T. Josai.**

Druhé miesto obsadila III.D a tretie III.E.

Víťazom blahoželáme.

Kubo
foto: www.gphmi.sk

Adaptačný program

V mesiaci september /6. 9.-30. 9. 2011 / bol v triedach 1. ročníka realizovaný „Adaptačný program“ – išlo o 2-dňové stretnutia prvákov s psychológmi, ktorého cieľom bolo: v 1. časti pomôcť prelomiť bariéry medzi žiakmi, ktorí sa ešte dobre nepoznajú, podnietiť u žiakov záujem o spoznanie svojich spo-

lužiakov, budovanie príjemnej a priateľskej atmosféry v triede, usmerňovanie a podpora pozitívnych prvkov, odstraňovanie negatívnych prvkov a v 2. časti zistiť celkový postoj žiakov k škole, k jednotlivým predmetom, diskutovať so žiakmi o tom, ako sa správne pripravovať na vyučovanie, o vzťahu učiteľ – žiak a pod.

redakcia

O Téryho chate v „klúde“ a nie v blate

Vítam vás v novom školskom roku a taktiež na prvej túre nášho gymnázia. Kráčali ste so mnou pekne kamienok po kamienku, skalu po skale na chatu pod Rysmi a minule zaspali túru na Sninský kameň. Ešteže sme natrafili na online kamarátov a prezreli si ich vysmiatie fotoalby.

Aby to nebolo zase o tom istom, tentokrát sa pozrieme na Téryho chatu (čo bol cieľ našich nedeľných turistov) z hľadiska čísel, histórie a mojich „komentárov“.

Terinka

Ak preskočíme ranné vstávanie, nedeľný autobus, ktorý prejde približne 170 km a namáhavý výstup, dostaneme sa k najvyššie položenej celoročne otvorenej chate (aké jednoduché). Tú postavili v roku 1899 vďaka projektu spiškosobotského (asi pracoval len v sobotu) architekta Gedeona Majunkého. Ľudovo nazývajú chatu aj Terinka, (neviem, kto by jej tak hovoril po výstupe do 2015 metrov nad morom, čo je len pre zaujímavosť asi 33 582 plátkových, samozrejme jahodových, žuvačiek poukladaných za sebou.) no od začiatku nosí meno banskoštiavnického „lekára chudobných“ Edmunda Téryho, ktorý sa zaslúžil o rozvoj tatranskej turistiky.

Skvelá skrýša

Keď chatu spravovali slovenskí vysokoškoláci (a samozrejme, aby im tak vysoko nebolo smutno), ukrývali tu poľských odbojárův i ruských utečencův zo zajateckých táborův. A aby som spomenul aj nejakého spisovateľa (pre nás, ktorí majú písanie v klávesnici), ide o Bela Kapolku. Ten dlhé roky pôsobil na chate, čo dnes návštevníkom slovenských veľhôr pripomína turistický chodník, nesúci jeho meno.

Ta to paráda

Čo sa týka samotného ubytovania, to je možné vo viacposteľových izbách. V ponuke nájdeme 3 izby a 24 postelí. Toalety a umývadlá sú na chate, v umývárni tečie iba studená voda (júúú a to paráda...ráno + ak dobre počítam, na jednu izbu vychádza 8 postelí čiže 8 ľudí a ak všetci nemajú v láske studenú vodu, ta to paráda...večer). Za to všetko si zaplatíte 20€ aj s raňajkami. (Tak na okraj- v hoteli Atlantis v Dubaji zaplatíte za jednu noc približne 19 700 €. V Paríži to bude 800€ a v hoteli Jalta 50 €).

Slnčné kolektory

Chata je plne elektrifikovaná, osvetlenie je vo všetkých prevádzkových priestoroch. A už keď sme sa dostali k elektrike, určite nemôžem zabudnúť na nový trend a to slnečné kolektory. Tie nemusíme vidieť len na Téryho chate, ktoré od roku 2005 uľahčili prevádzku a zvýšili štandard ponúkaných služieb, ale aj niekoľko metrov za mojou záhradou a na okolitých poliach (naozaj dotvárajú atmosféru zeleného lesíka).

Poklad Slovenska

Na záver už len dodať, že Téryho chata je jedným z turistických pokladov Slovenska. A ak by sa ma niekto pred Térinkou spýtal, ako sa cítim, určite by som mu odpovedal, že ma uchvátil krásny výhľad do Kotliny Piatich spišských plies. No niekde hlboko vo vnútri hovoriac: „Že kec še šľisňem a zdeľugam dolu, ta ňeznam, kto me budze ratovac.“

Banovčan
foto: Gabi Sabo

Veľtrh vysokých škôl VAPAC 2011

Aj my sme tam boli...

V dňoch 4. – 6. októbra 2011 sa v Bratislave konal v poradí už 15. ročník veľtrhu vzdelávania pod názvom Akadémia a 13. ročník veľtrhu práce VAPAC. Tohto roku sme sa rozhodli, že sa na veľtrhoch zúčastníme aj my, 44 študenti GPH z radov tretieho a štvrtého ročníka.

Cesta za veľtrhom vysokých škôl, dvierkami našej budúcnosti, sa začala 4. októbra skoro ráno. O polnoci sme sa všetci zišli pred školou a čakali na príchod autobusu, ktorý nás mal priviesť až na miesto. Pár minút po 12 sme sa všetci zišli a mohli sme vyraziť.

Výletom nás sprevádzali pani prof. Mária Ďuríková a pani prof. Oľga Sabová.

Cesta netrvala viac ako 8 hodín, vďaka našim spoľahlivým ujom šoférom. Do Bratislavy sme dorazili niečo pred 8 hod. a keďže sa veľtrh začínal až o 10 hod., hneď zrána sme dostali rozchod na rannú kávičku.

Dve hodiny ubehli ako voda a pred 10 hodinou sme už všetci stáli pred NTC, kde sa konal veľtrh. Tento trval do 16.00 hod. Na veľtrhu sa predstavilo 17 vysokých škôl a univerzít zo Slovenska

a 48 zahraničných škôl. Získali sme informácie, čo a za akých podmienok môžeme študovať v Čechách, Poľsku, v Rakúsku a Nemecku až po Dánsko, Švajčiarsko,

Holandsko, Francúzsko či Anglicko. Výber bol naozaj bohatý a rozmanitý. Každý škole bol priradený jeden stánok, v ktorom mala svoj priestor na prezentáciu a komunikáciu so záujemcami. Každá zo škôl mala k dispozícii propagačný materiál, prospekty o škole, informácie o možnostiach štúdia či o podmienkach prijímacích skúšok a termíne ich konania. Každú školu prezentoval profesor, lektor, či študent tej - ktorej školy a musíme dodať, že všetci sa veľmi snažili zaujať nás. Keďže väčšina škôl, prezentovaných na tomto podujatí bola zahraničných, nezaobišli sme sa bez angličtiny, v niektorých prípadoch aj nemčiny. A zbierali

sme všetko, čo nám ponúkali: brožúrky, letáky, perá, ceruzky, prívesky, tašky, vrtuľky...

Okrem propagácie škôl však veľtrh zahŕňal aj množstvo sprievodných programov, možnosť vyhrať zaujímavé ceny, prezentácie vysokých škôl, predstavenie možností získania študentských pôžičiek a mnoho iného. Program týchto pár hodín bol naozaj nabitý a naše tašky s prospektami plné.

Po vyčerpávajúcich hodinách strávených na veľtrhu sme vyšli z NTC s hlavou nabitou informáciami, ktoré sme potrebovali stráviť. Preto sme sa teda rozhodli, že ich najlepšie strávime

pri nákupoch. O druhej sme sa opäť zišli pred naším autobusom, ktorý nás teraz viezol za iným cieľom. Keď sme k nemu došli, opäť nás na pár hodín opustila únava, aj prvotné sklamanie, že ideme len do Avionu. V nákupnom centre nám už boli prezentované iné značky, ako tie s názvom škôl. A tiež sme odtiaľ odchádzali s plnými taškami, teraz už však nie prospektov, ale nových vecičiek. Aj túto časť "ekurzcie" sme si užili naplno.

Z Bratislavy sme teda nakoniec vyrazili niečo po piatej, dosť unavení po predošlej noci strávenej v autobuse a po fyzicky vyčerpávajúcom dni. Aj tak však spokojní s tým, čo sme sa dozvedeli a že sme mohli jeden školský deň stráviť zaujímavejšie ako obvykle. Niečo pred deviatou sme sa ešte zastavili v malom motoreste, kde sme si dali druhú večeru a aj si "privoňali" k oblasti stredného Slovenska. Domov sme dorazili okolo polnoci, síce unavení a s vedomím, že zajtra musíme opäť do školy, ale aj tak s veľkou radosťou, že sa konečne vyspíme a hlavne spokojní s tým, že tento turbovýlet splnil svoj účel :)

Lenka Gengeľová, 4.F
foto: Vlado Hvosťal

ANKETA

Ako sa prvákom pozdáva na GPH?

Rozhodli sa, že budú chodiť na GPH. Ale aké majú teraz pocity? Zodpovedá škola ich predstavám alebo sa budú štyri roky sťažovať?

-Páči sa mi tu, profesori sú celkom v pohode... až na tú jedáleň.

-Páči sa mi kolektív, sú tu dobrí ľudia, nepáči sa mi školský systém, ani učitelia a ani jedáleň.

-Máme v triede zimu, je tu cítiť plesň a profesori sú zatiaľ celkom dobrí...

-Je tu fajn kolektív, super učitelia a zatiaľ to zvládam.

-Je to tu dobré, profesori sú v pohode a hlavne je dobre, že je tu bufet.

-Najlepšie sú prestávky a profesori, ktorí nás neučia.

-No tak, páči sa mi tu tá gotická archi-

tektúra, hlavne ma zaujal ten vchod... A tiež potrubie na chodbách je veľmi zaujímavé.

-Svetlá v triede sú fakt blbé, ale kolektív a profesori sú dobrí, takže pohoda.

-Tak páči sa tu Furdov otcovský prístup.

-Dokonalá škola toto...

Ďakujem všetkým zúčastneným a zároveň počítam s ich ďalšou účasťou na anketách.

Zdá sa, že prváci majú zatiaľ celkom dobré pocity zo školy. Je však iba na nich, ako sa to bude vyvíjať ďalej.

Micha

Vedeli ste, že na našej škole straší? :)

Halloween je sviatok, ktorý sa na Slovensku veľmi neoslavuje. Oslavuje sa väčšinou v Amerike alebo Anglicku. Preto sa aj na našej škole stalo tradíciou, že Halloween usporadúvajú väčšinou jazykové triedy – konkrétne 2.G.

Aj tento rok to nebolo inak. A keďže 2.G je aj moja trieda, poďme si spolu zrekapitulovať, čo všetko sme vám dňa 27.10.2011 priniesli :)

Výzdoba

Strašidelná výzdoba je neoddeliteľnou súčasťou Halloweenu. My sme stavili na tradičné dekorácie – lebky, pavúky, listie, tekvice, sviečky. S halloweenskou výzdobou sa spája aj súťaž o najkrajšie vyzdobenú triedu, ktorú vyhrala 2.D. Blahoželáme!

Koláčiky

No a čo, že ste na diéte, koláčiky sú predsa taktiež halloweenskou tradíciou našej školy!

Koláčiky sa predávali pri zborení a v ponuke boli ozaj skvelé pochúťky, kto nechutnal, môže ľutovať. :)

Samozrejme, nesmiem zabudnúť na to, že ich predávali fakt pekné kočky, čiže najmä mužská časť zákazníkov nechodila iba kvôli koláčikom :)

PHOTO-BOX...

... alebo po slovensky fotobúdka. Účel tejto búdky bol jednoduchý – prišli ste, odfotili ste sa (niektorí mali možnosť odfotiť sa aj s príškami rôzneho druhu) a máte pamiatku na tohtoročný Halloween!

A to najdôležitejšie – PRÍBEH!

Pripravili sme si pre vás dokument o živote našej školy v noci. Vedeli ste, že v našej škole straší? My tiež nie. Ale dozvedeli sme sa to a teraz to viete už aj vy.

Počas dňa sa mnohí z vás boli pozrieť do našej triedy, kde sme premietali autentické zábery nočnej školy. V tomto krátkom filme hviezdil najmä pán profesor Furda, ale aj moji spolužiaci, ktorí boli veľmi odvážni, keď sa podujali na takúto nebezpečnú výpravu.

Pokiaľ ste tento film nevideli, nájdete ho na stránke youtube.com keď do vyhľadávacieho zadáte „IIG Activity“. Stojí to za to!

Toto bol náš Halloween, dúfam, že ste sa zabavili.

Zároveň chcem poďakovať Martinovi Lačnému, skvelému fotografovi, za jeho ochotu a čas. Práve on vás fotil vo fotobúdke! Všetky jeho fotky, takisto aj fotky z Halloweenu (áno, všetko fotil on!) nájdete na jeho facebookovej stránke. Ešte raz, ĎAKUJEME! :)

A, samozrejme, ďakujeme aj všetkým vám, ktorí ste svojou troškou prispeli k úžasnej halloweenskej atmosfére, či už zakúpením koláčika (chutné boli, že?), odfotením sa vo fotobúdke, alebo už len tým, že ste si to užili s nami. Ďakujeme, GPH!!! :)

Ivs
foto: Martin Lačný

TERRA MAGICA FANTASTICA

Keď sa povie výchovný koncert, väčšina z nás (vrátane mňa) si predstaví 1,5 až 2 hodiny nudy a prednášok o drogách a iných zlých veciach. O to väčšie bolo moje prekvapenie, keď sa začal práve tento výchovný koncert. Bol totiž trošku iný ako ostatné.

Hneď na začiatku nás Roman Nádanyi, ktorý hral na klávesy, preniesol do 15. storočia, presnejšie rovno na palubu Titanicu. Privítal nás tak, ako ľudí na tejto lodi privítal ich kapitán. Najprv sme sa čudovali, no potom nám on, aj jeho hudobní kolegovia ukázali, v čom bola pointa – naša Zem sa totiž stala palubou Titanicu, vďaka nám ľuďom. A keď s tým rýchlo nezačneme niečo robiť, tak aj skončíme rovnako ako Titanic. Zdá sa vám, že je to príliš pesimistické? Aj mne sa to najprv zdalo. Čakala som piesne s apokalyptickým textom o tom, že všetci umrieme. Opak bol pravdou. Piesne boli veľmi optimistické, príjemné, chytľavé a osobitý šmrnc tomu dodával aj skvelý hlas Roba Šimka.

Z tohto vystúpenia som odchádzala s veľmi dobrým pocitom. Odnášala som si z neho myšlienku, že človek, ktorý je slušný, úctivý, nepretvaruje sa a záleží mu na ľuďoch a aj na Zemi, dokáže zmeniť kúsok sveta okolo seba. Ak by sme takí boli všetci, svet by sa razom stal miestom, kde neexistujú hádky a ubližovanie. Verím, že by sme potom boli omnoho šťastnejší, tak prečo to neskúsiť?

Ivs

foto: FB stránka

Čo bolo... ...čo sa dialo...

...a čo si o tom všetkom myslia pani zástupcovia riaditeľa našej školy.

Na úvod sme sa opýtali pani zástupkyne Mgr. Kataríny Olšavovej, ako ona hodnotí minulý školský rok.

K. O.: „Minulý školský rok bol pre nás mimoriadne úspešný. Musím povedať, že svoj kredit a kvalitu každým rokom vylepšujeme. Došlo k výraznému zlepšeniu, najmä pokiaľ ide o úspechy v súťažiach, olympiádach či už na úrovni kraja, Slovenska alebo na medzinárodnej úrovni. Výsledky boli naozaj vynikajúce vo všetkých oblastiach: prírodovedných, spoločenskovedných, jazykových i športových. Je to zásluha našich vynikajúcich študentov, ktorí nás reprezentujú. Vďaka samozrejme patrí aj pedagógom, ktorí sa im venujú. Sme pyšní na minuloročné výsledky vo viacerých oblastiach: Musím spomenúť výsledky J. Šafina, ktorý získal zlatú medailu na medzinárodnej olympiáde v Thajsku a zlatú medailu na Olympiáde mladých vedcov. Ďalej sú to výsledky M. Mrázovej na medzinárodnej biologickej olympiáde, ale i ďalšie vynikajúce úspechy našich študentov v krajských i celoslovenských kolách, ktoré pre malý priestor, ktorý ste mi vymedzili, nemôžem samozrejme všetky menovať. Celkové úspechy, a nie je ich málo, si budete môcť pozrieť na našej webovej stránke školy, kde v priebehu najbližších dní zverejníme hodnotiacu správu za minulý školský rok. Úspešní sme neboli len v súťažiach a olympiádach. Zrealizovalo sa množstvo seminárov, exkurzií, mimoškolských aktivít, a takisto sme aj úspešne ukončili projekt AQUA. Všetkým patrí veľká vďaka!“

K: „Myslíte si, že aj tento školský rok bude taký úspešný?“

K. O.: „Tento školský rok sa ešte len roz-

bieha, ale ja verím, že si svoje miesto v tabuľke kraja i Slovenska obhájime. Veľmi nás teší, že sme ako škola boli zaradení do TOP 7 gymnázií v rámci Košického samosprávneho kraja. Svedčí to o našej kvalite :).“

K: „Ako hodnotíte úspechy minuloročných maturantov, či už na samotných maturitách alebo na prijímacích pohovoroch na vysokú školu?“

K. O.: „V minulom školskom roku maturovalo 243 maturantov. Z toho 242 úspešne zmaturovalo v máji. Jeden žiak vykonal opravnú maturitnú skúšku z jedného predmetu v septembri. Na škole pracovalo 21 maturitných komisií. 27 študentom bol uznaný jazykový certifikát ako náhrada maturitnej skúšky z cudzieho jazyka. Podrobné výsledky sú uvedené v spomínanej hodnotiacej správe za minulý školský rok. Z 243 absolventov bolo na VŠ prijatých 221 žiakov, 19 absolventi na VŠ neboli prijatí a 3 žiaci neprejavili záujem o štúdium na VŠ. Úspešnosť prijatia našich absolventov za minulý školský rok je 91 %.“

K: „Čo by ste odporučili terajším maturantom, aby boli čo najúspešnejší či už na samotnej maturitnej skúške alebo prijímacích pohovoroch.“

K. O.: „Všetkým maturantom odporúčam do pozornosti stránky: www.nucem.sk a www.gphmi.sk, kde nájdete potrebné informácie k maturitným skúškam. A k úspešnosti asi len to, čo je vám všetkým dobre známe a to: „Učiť sa, učiť“

sa, učiť sa“ :). *Prajem veľa šťastia.*“

Ďakujeme pani zástupkyňi Mgr. Kataríne Olšavovej za jej zhodnotenie minulého školského roka.

Ako už pani zástupkyňa spomínala, projekt AQUA sme úspešne ukončili. Opýtali sme sa, ako projekt hodnotí pán zástupca PaedDr. Vladimír Čan a aké sú ohlasy.

V. Č.: „Ohlasy od zahraničných študentov, ale aj našich žiakov boli len kladné. Projekt hodnotili ako veľmi úspešný. Tento názor podporuje takisto aj záverečná správa projektu, v ktorej sa mohli žiaci vyjadriť. Veľmi ťažko je niečo ako „dojmy“ z tých aj slovami opísateľných týždňov dať na papier. Projekt AQUA, a to každý jeden týždeň, ktorý sa v rámci neho konal, bol, aj vždy bude obrovskou skúsenosťou, množstvom nezabudnuteľných a neopakovateľných momentov. To je vyjadrenie jednej študentky našej školy, ktorá sa do projektu zapojila. Študenti konštatovali, že podstatne sa im zlepšila komunikácia v cudzom jazyku, ktorým komunikovali a priateľstvá nadviazané v projekte, projektom neskončili, ale snahou všetkých je v priateľstve pokračovať rôznymi spôsobmi. Projekt bol v roku 2011 ukončený.“

K: „Dozvedeli sme sa, aká bola úspešnosť našich maturantov v minulom školskom roku. Zaujíma nás aj úspešnosť žiakov, ktorí sa na našu školu dostali pomocou monitoru ale prijímacích pohovorov.“

V. Č.: „V školskom roku 2010/2011 si na našu školu podalo prihlášku 280 žiakov v prvom a druhom termíne. Na základe schválených kritérií bolo bez prijímacích pohovorov prijatých 169 žiakov. Bez prijímacích pohovorov boli prijatí žiaci, ktorí na ZŠ na konci 6. až 8. ročníka a v prvom polroku 9. ročníka mali samé jednotky. Mali 90% úspešnosť na Testovaní žiakov 9. ročníka alebo mali úspešnosť 80% a ich priemer známok na ZŠ nebol horší ako 1,5 alebo boli úspešní na vedomostných súťažiach a predmetových olympiádach. Na základe prijímacích pohovorov bolo prijatých 64 žiakov. Na základe čísel sa dá usúdiť, že pomer medzi žiakmi, prijatými bez pohovorov a žiakmi, ktorí pohovory robili, sa neustále zväčšuje. Nielen v minulom školskom roku ale aj rokoch minulých. V minulom školskom roku sme ako jediná škola v regióne robili prijímacie pohovory.“

Pánovi zástupcovi PaedDr. Vladimírovi Čanovi ďakujem za rozhovor.

Vám milí študenti prajem veľa úspechov či už na súťažiach, olympiádach, prijímacích pohovoroch alebo maturite. A ako povedala pani zástupkyňa-hlavne učiť sa!

Ivik

Študentská rada Rok zmien

Tak a je to tu. Prvý článok tejto rubriky bez Tomáša Doležala. Prvý rok s čípoými kartami, prvýkrát maturita s reformou, prvýkrát... no, veď sa dočítate. Každopádne, je mi veľkou ct'ou prvýkrát vám predstaviť nového predsedu študentskej rady Pavla Hirjaka z 3.C.

Nový predseda

Na úvod by bolo dobré pripomenúť, že bývalý predseda študentskej rady sa naozaj zviditeľnil a dostal sa hlboko do povedomia našich študentov (viac v závere článku). Preto som sa Paľu spýtala, aký je to pocit prebrať funkciu po niekom takom.

„Funkcia predsedu pre mňa znamená hlavne novú skúsenosť, kde mám možnosť spoznať nových ľudí a riešiť vzniknuté situácie pri organizovaní študentského života na našej škole.“

Tomáš bol aktívny predseda, ktorý povzniesol študentskú radu na vyšší level a zatiahol do toho celého aj mňa, takže ja sa budem snažiť byť ešte lepším a aktívnejším predsedom, pretože študenti potrebujú mať na škole fungujúcu organizáciu, ktorá bude predkladať a pre-

sadzovať ich názory vedeniu školy.“

Slová prísľubu sú síce fajn, ale na škole sa toho už dosť udialo a do konca roka aj udeje. Ako som písala v úvode, tento rok sa nesie v znamení zmien. Čo všetko je vlastne po prvýkrát?

Čípoové karty

Asi najzávažnejšia zmena sa udeje v systéme kontroly dochádzky. Naše obyčajné gépehačarské laminované kartičky nahradia čípoové karty a skener, ktorý bude presne zaznamenávať čas príchodu a odchodu. Poviete si, tvrdý režim. Vedenie si však od toho sľubuje zníženie absencie a zároveň lepšiu kontrolu. Do školy sa predsa chodiť musí poctivo. Jediný ústupok, ktorý bol urobený v záujme nás, študentov, je, že štvrtákom sa na konci roka budú z pôvodných 5 eur vracaf 2 eurá.

Zvonenie

Určite ste si všimli aj nové zvonenie, v ktorom, okrem útržkov hudby, milá teta ohlási začiatok prestávky a vyučovacej hodiny. Medzičasom ho stihli zrušiť a nahradiť tým tradičným. A aj keď študentská rada odsúhlasila starú verziu (iba zvonček), stále nám ešte dali priestor rozmyslieť si to.

LCD oznamy

Minulý rok po vianočných prázdninách nás v škole privítalo nablýskané LCD. Tento rok dostane ďalšiu užitočnú úlohu, okrem bežných oznamov bude ukazovať aj jedálny lístok na celý týždeň. Kvôli otázke „Čo je dnes na obed?“ už teda nemusíte behať až k jedálni.

Na skúšobnú dobu sa na obrazovke bude pravdepodobne zobrazovať aj zoznam suplovaných hodín na ďalší deň. Tento systém sa trvalo zavedie iba vtedy, ak nevzrastie počet chýbajúcich.

Referendum

Vyskytla sa aj otázka zavedenia uniformiem. Nebojte sa. Prijatie tohto nápadu závisí len od nás. V najbližšej dobe sa uskutoční referendum, ktoré sa okrem tohto bude pýtať aj na májovú akciu, ktorú sa nepodarilo zorganizovať už dva roky. Zatiaľ je na programe majáles (ples v neformálnejšom duchu), ale konečný verdikt záleží od výsledkov referenda.

DOD v historickom šate

Tento rok sa deň otvorených dverí uskutoční trochu inak, netradične. Žiakov deviateho ročníka budú tento rok naši študenti sprevádzať v dobových kostýmoch z obdobia stredoveku. Túto akciu má na starosti predmetová komisia dejepisu.

Okrem toho sa malá zmena udiala vo výške poplatku za študentskú radu. Znížil sa z 2 eur na 1 euro.

Čo sa ale nemení, je Uchaľak, ktorý opäť organizuje 4. A za podpory študentskej rady. Rada tiež sponzoruje

výlety vlastivedno-turistického krúžku a Valentínsky ples. Organizuje študentskú kvapku krvi dvakrát v školskom roku (v novembri a na prelome apríla a mája) a výmenu s českými študentmi z Vyškova. Samozrejme, aj tento rok sa môžete tešiť na tradičné predvianočné divadlo v podaní jednotlivých zástupcov tried.

Paľovi ďakujem za informácie.

Sue

foto: Archív P.H.

„Študentská rada pri Gymnáziu Pavla Horova a celkovo aj škola, ako GPH, mi budú vždy blízke, pretože som tu prežil tie najkrajšie chvíle svojho života, prvú lásku, úspechy ale aj neúspechy (skôr tie študijné v matematike a fyzike, týmto pozdravujem p. profesorky Gul'ovú a Smerekovú). Stále sa zaujímam o GPH, pretože sa budem pýšiť tým, že som bol absolventom najlepšej strednej školy na Zemplíne.

Všetkým študentom prajem veľa energie a chute do štúdia, všetkým pedagógom veľa pozitívneho myslenia, pevné nervy a mojim bývalým kolegom, členom študentskej rady, a môjmu nástupcovi všetko dobré, aby pokračovali v naplňaní programu, ktorý by mal byť ešte tento rok v mojom znení, presnejšie gymnaziálny majáles 2012. Vážte si to, že ste ešte na našom gymnáziu, pretože, keď prídete na vysokú školu, až vtedy zistíte, čo je to realita.“

Tomáš Doležal

Skrytý talent objavený

Pýtate sa, čo to môže asi tak byť? Alebo kto to asi je? Nebojte sa, všetko sa dozviete. Mladý talent si voľne chodí po škole. Kam inam by mohol chodiť - ako do vždy známej Áčky. Pre fanúšičky Semka, nie je to Semko, ale je to jeho spolužiak. Podarilo sa mi ho úspešne zlanáriť na rozhovor a samozrejme súhlasil i so zverejnením svojej tvorby. I keď nie je až taký známy fotograf ako Martin Lačný, ale raz z neho určite môže niečo byť, keď mu nevyjde jeho vysnívaný cieľ. Dámy a páni, rozhovor s Jakubom Kalom zo 4. A.

K: „Ako si sa dostal k foteniu?“

J. K.: „Tak približne pred rokom a pol sa u nás doma kúpila zrkadlovka a potom som sa začal zaujímať o fotenie.“

K: „Máš nejakého fotografa, ktorý je tvojím idolom?“

J. K.: „Bohužiaľ ti teraz neviem povedať.“

K: „Čo ťa inšpiruje pri fotení?“

J. K.: „Mám taký pocit, že to bude príroda a čas v nej strávený a tiež, keď mi ľudia pochvália fotku.“

K: „Ako vyzerala tvoja prvá fotka?“

J. K.: „Ak si dobre pamätám, tak to bol motýľ.“

K: „Ako by mala vyzerat' tvoja najideálnejšia fotka?“

J. K.: „Mala by mať zaujímavú kompozíciu, dobrú technickú kvalitu a samozrejme by mala mať niečo do seba.“

K: „Je niečo, čo si ešte nefotil a chcel by si si to sfotiť?“

J. K.: „Myslím, že by to bol dobre kvalitný portrét.“

K: „Aké bolo tvoje najdlhšie fotenie?“

J. K.: „Dlho fotím väčšinou, keď som niekde v prírode.“

K: „Sfotil si aj niečo nebezpečné ako napríklad blesk. Nebál si sa, že ťa zasiahne?“

J. K.: „Fotil som blesky, síce som fotil z okna alebo balkóna, predsa som sa bál, ale hromu.“

K: „Máš okrem fotenia aj iné záľuby?“

J. K.: „Sú to napríklad husle, turistika, filmy (rôzne druhy)...“

K: „Ako dlho už hráš na husliach?“

J. K.: „Tento rok to bude 8.“

K: „Bol si aj na nejakých súťažiach? Kde sa ti najviac páčilo?“

J. K.: „Na súťažiach som nebol, ale bol som na rôznych zájazdoch s folklórny-

mi súbormi. Môžem povedať, že najviac sa mi páčil zájazd v máji tohto roku do Ríma, Benátok a na Sicíliu.“

K: „Na akú vysokú školu sa chystáš?“

J. K.: „Medicínu.“

K: „Prečo práve medicínu?“

J. K.: „Lebo ma to baví a nič iné si neviem predstaviť, čo som študoval.“

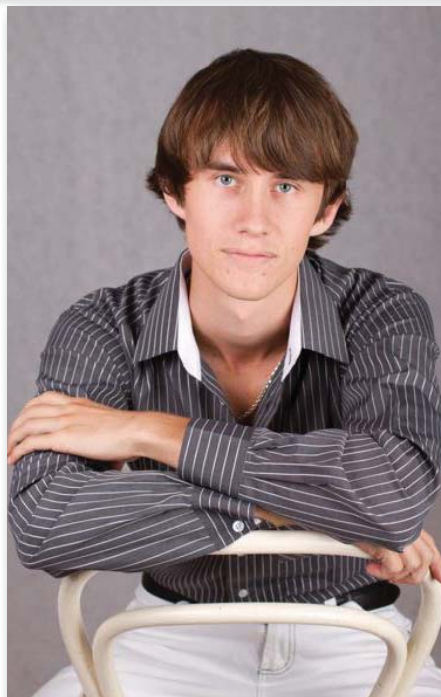
K: „Je niečo čo by si si v živote nechcel vyskúšať?“

J. K.: „Asi by to boli adrenalínové športy ako skok z lietadla, bungee jumping...“

A ak si budete chcieť vychutnať Jakubove fotky v plnej nádhere, klik na: www.facebook.com/JakubPhotography
Za rozhovor ďakujem, s pozdravom

G@BcA

foto: Jakub Kala

Za veľkou mlákou

Narodený v Amerike, rozhovor robený v angličtine. Tušíte, čo to bude? Nie? Tohto roku sa nám naskytla obrovská príležitosť. Nielenže máme na škole vlastného lektora angličtiny, ale podarilo sa nám ho vylákať na menšie interview pre naše Kocky. I keď prebiehal v angličtine, báť sa nemusíte. Všetko, čo lektor John McNeil povedal, je preložené. Ak chcete vedieť pikošky, neváhajte a čítajte.

K: „Kedy ste prišli na Slovensko?“

J. McNeil: „Koncom augusta.“

K: „Aký ste mali dôvod prísť na Slovensko?“

J. McNeil: „Učil som angličtinu v Maďarsku a bol som zvedavý aj na iné krajiny. Napísal som listy rôznym školám a táto odpovedala, že pre mňa majú miesto. Tak som sem prišiel.“

K: „A prečo ste šli do Maďarska?“

J. McNeil: „V USA som bol učiteľom angličtiny a páčilo sa mi to. Tiež som chcel vidieť nové miesta. Hľadal som prácu v Európe a našiel som ju v Maďarsku.“

K: „Je nejaký rozdiel medzi ľudmi na Slovensku a v Maďarsku?“

J. McNeil: „Ťažko povedať, som tu len mesiac a tiež tam som učil na iných typoch škôl. Učil som na technickej škole, čo bola dosť malá škola. Toto je veľmi, veľmi veľké gymnázium. Je to iný typ školy, teda aj iný typ študentov.“

K: „A je lepšia veľká škola alebo malá?“

J. McNeil: „Neviem, nie som tu nešťastný, ale neviem, či je to lepšie alebo horšie. No je to iná skúsenosť.“

K: „Učíte tiež na základnej škole. V čo je rozdiel medzi základnou a strednou školou?“

J. McNeil: „Áno, v mnohých ohľadoch. Je to hlavne správanie, žiaci základných škôl sú plní energie, sú hlučnejší. Aj keď neučím úplne malé deti. Učím siedmakov, ôsmakov a deviatakov.“

K: „Čo sa vám páči na Slovensku?“

J. McNeil: „Páčia sa mi vaše kopce a hory. Máte tu naozaj krásnu krajinu. Ja pochádzam z dosť rovinatej krajiny, takže toto je pre mňa príjemná zmena.“

K: „Už ste mali možnosť strenúť sa s našimi tradíciami a zvykmi?“

J. McNeil: „No s tradíciami zatiaľ ani nie. Videl som predstavenie v meste, folklórny tanec. A celkom sa mi to páčilo. Skúšal som aj slovenské jedlá, väčšinou to, čo sa varí v škole, ale aj inde. Mal som už pirohy, halušky...“

K: „Čo si myslíte o Slovákoch?“

J. McNeil: „Oh, zatiaľ som mal úplne kladné skúsenosti. Nech už idem kamkoľvek, stretávam priateľských a nápomocných ľudí. Ale tiež sú aj ľudia, ktorí nie sú až takí priateľskí.“

K: „Nemali ste problém s komunikáciou?“

J. McNeil: „Bol som trochu prekvapený, ako veľa bežných ľudí hovorí anglicky. Hoc len trochu, ale stále som sa dohovoria.“

K: „A čo schopnosti našich študentov? Vieme dobre rozprávať po anglicky?“

J. McNeil: „Myslím, že áno. Aj tento rozhovor prebieha veľmi hladko a rozumiem vám veľmi dobre.“

K: „Čo si myslí vaša rodina o vašom pobyte v Európe?“

J. McNeil: „Dost ma podporujú. Nebolo to pre nich veľké prekvapenie, že som šiel sem.“

K: „A posledná otázka. Aký, podľa vás, by mal byť správny učiteľ?“

J. McNeil: „Nuž, myslím, že komunikačné schopnosti sú dôležité, tiež je treba vedieť, ako pracovať so študentmi, ako vyjadriť svoje myšlienky a pochopiť, čo chcú povedať.“

A, samozrejme, organizácia a trpezlivosť sú veľmi dôležité.“

S pozdravom

Sue a (malá výpomoc) G@BcA

foto: autorka

Naši miláčikovia

„V niektorých prípadoch mám pocit, že sa väčšia pozornosť venuje zvieratám než ľuďom.“

Na moje „zvieratkovské“ otázky mi tentoraz odpovedala RNDr. Mariana Šariková.

K: „Pani profesorka, aké máte domáce zvieratká?“

M. Š.: „Z domácich zvieratiek mám len psíka, je to vlčiak a volá sa Bruno.“

K: „Ako dlho ho už máte?“

M. Š.: „Bruna máme iba druhý rok, predtým sme mali kaukazského ovčiaka, ktorý sa volal Sultán.“

K: „To je dosť nezvyčajné meno pre psa. Kto ho takto pomenoval?“

M. Š.: „Meno mu dal krstný otec našich detí. Keď ho uvidel, tak ten výzor kaukazského ovčiaka mu pripomenul sultána a už to tak ostalo.“

K: „A Bruna pomenoval kto?“

M. Š.: „Bruno k nám so svojím menom už prišiel, pomenoval ho tak jeho predchádzajúci majiteľ.“

K: „Kto sa Brunovi najviac venuje?“

M. Š.: „Brunovi sa najviac venuje manžel. Starší syn veľmi neoblubuje zvieratá, najmä psov. Mladší syn ho má rád a ja ho využívam skôr na prechádzky, to je pre mňa najviac pozitívne.“

K: „Je Bruno aj vycvičený?“

M. Š.: „Počúva na tie základné pokyny, ako sadni, ľahni alebo dones. Keď bol ešte menší, manžel sa mu v tomto smere venoval, teraz už ani veľmi nie.“

K: „A jeho obľúbené jedlo?“

M. Š.: „Kupujeme mu granule a potom to, čo ostane z kuchyne, nejaké tie kostičky a tak.“

K: „Aký máte celkový vzťah k domácim zvieratám?“

Ivs
foto: archív M.Š.

M. Š.: „Vôbec nemusím škrečky, pripomína mi to myš. Ani mačky nemám veľmi rada, pripadajú mi veľmi úlisné. U mňa teda určite vyhráva pes.“

K: „Čo si myslíte o organizáciách typu Sloboda zvierat a pod.?“

M. Š.: „V niektorých prípadoch mám pocit, že sa väčšia pozornosť venuje zvieratám než ľuďom, niekedy je to ozaaj prehnané.“

Pani profesorka ďakujem za rozhovor a želim jej veľa príjemných zážitkov s jej psíkom.

7 profesorských naj... „Nepať a kupuj.“

Všimla som si, že v tejto rubrike sa už dávno neobjavil niekto z chemického kabinetu. Tak som sa to rozhodla zmeniť. Prečítajte si, ako dobre pozná pani profesorku Mgr. Eriku Dudášovú jej kolegyňa RNDr. Beáta Semková.

Najprv odpovede pani profesorky E. Dudásovej:

K: „Aké je vaše najobľúbenejšie ročné obdobie a prečo?“

E. D.: „Jeseň, pani bohatá, farbí listy do zlata.“

K: „Aký pokus najradšej robíte s žiakmi?“

E. D.: „Pokus – omyl.“

K: „Ktorý predmet vám v škole šiel najlepšie?“

E. D.: „Všetky okrem hudobnej.“

K: „Čo vás dokáže na žiakoch najviac našťvať?“

E. D.: „Drzosť v kombinácii s hlúposťou. A to nielen na žiakoch, ale aj na ľuďoch vo všeobecnosti.“

K: „Aké je vaše najobľúbenejšie motto, podľa ktorého sa riadite?“

E. D.: „Pred časom som v jednom obchode videla nápis, ktorý ma veľmi pobavil a dodnes si ho pamätám, hoci sa ním za každú cenu neriadim. Znie: „Nepať a kupuj.“ (Sofokles)“

K: „Aké kvety máte najradšej?“

E. D.: „Najradšej mám kvet brokolice, nie uvarený, ale pripravený na pare.“

K: „Aké druhy vtipov máte najradšej?“

E. D.: „Tie, čo ma pobavia, ale neurazia.“

Teraz odpovede pani profesorky B. Semkovej:

K: „Aké je najobľúbenejšie ročné obdobie pani profesorky?“

B. S.: „Leto, lebo je teplo“

K: „Aký pokus robí pani profesorka so svojimi žiakmi najradšej?“

B. S.: „Pani profesorka robí veľa pokusov, najmä také, ktoré sú vizuálne pekné. Aj keď to niekedy nevyjde.“

K: „Čo myslíte, ktorý predmet šiel pani profesorky v škole najlepšie?“

B. S.: „Samozrejme biológia a chémia.“

K: „Čo dokáže pani profesorku na žiakoch najviac našťvať?“

B. S.: „Keď sú nedisciplinovaní, držia ešte sa aj neučia.“

K: „Aké je najobľúbenejšie motto pani profesorky, podľa ktorého sa riadi?“

B. S.: „Najdôležitejší je život, zdravie a deti.“

K: „Aké kvety má pani profesorka najradšej?“

B. S.: „Ako biologička určite všetky.“

K: „Aké druhy vtipov má pani profesorka najradšej?“

B. S.: „Slušné.“

Obom pani profesorkám ďakujem za ich čas a ochotu odpovedať na moje otázky.

Ivs

Čo robia, keď neučia

„Každá chvíľka času, ktorá je využitá zdokonaľovaním seba samého a posúvaním sa vpred je podľa mňa využitá užitočne.“

Väčšina z nás spája profesorov najmä s učením, školou a školskými povinnosťami. No ako trávia svoj voľný čas a čo im prebehne hlavou pri poslednom zazvonení sme sa v tomto rozhovore snažili zistiť od pána profesora Luciána Gondu.

K: „Čo vo vás vyvoláva pocit, keď viete, že učíte už poslednú hodinu?“

L. G.: „Vzhľadom na to, že ma práca so žiakmi naplňa, neznamená pre mňa posledné zvonenie nič výnimočné, hoci je pravdou, že keď mám za sebou náročnejší deň, trochu si vydýchnem.“

K: „Akým smerom vedú vaše kroky po ukončení pracovných povinností?“

L. G.: „V poslednom čase smerujú za PC, kde ma čaká kopec zadani z informatiky do školy, v ktorej tretím rokom študujem. Ak sa nájde chvíľka voľna, tak do záhrady alebo do nového domu, ktorý rekonštruujeme. Keďže žijem na dedine, práce okolo domu je stále dosť.“

K: „Aké aktivity vás naplňajú a čomu sa venujete vo voľnom čase?“

L. G.: „Vzhľadom na študijné povinnosti ho nie je veľa. Ak sa predsa len nájde, venujem ho riešeniu slovenských a českých krížoviek a hádaniek, alebo čítaniu kníh, či sledovaniu futbalových prenosov.“

K: „Máte dostatok času aj na vytúžený oddych a spánok?“

L. G.: „V poslednom čase ani nie, no dúfam, že po skončení 3. ročníka ho bude viac, samozrejme, ak sa nepustím do nejakého ďalšieho štúdia :).“

K: „Koľko hodín priemerne spíte?“

L. G.: „Počas pracovného týždňa asi 6. Cez víkend asi o hodinu-dve dlhšie.“

K: „Akým spôsobom sa čo najefektívnejšie snažíte využiť voľný čas?“

L. G.: „Nie som typ, ktorý dokáže dlho nečinne sedieť, preto aj vo voľnom čase sa snažím robiť niečo zmysluplné. Ak potrebujem naozaj vypnúť, idem sa prejsť do prírody, alebo si zahrám futbal.“

K: „Je o Vás známe, že ste fanúšikom futbalu. Venujete sa mu aj aktívne?“

L. G.: „V súčasnosti už nie, hoci, ak čas dovolí, chodievam hrať futbal do telocvične.“

K: „Takisto ste známym cestovateľom. Venujete sa aj turistike a prechádzkam v prírode...“

L. G.: „Áno, či už s p. profesormi počas turistických sobôt, alebo sám po okolí dediny, v ktorej žijem.“

K: „Ktorá krajina, ktorú ste mali možnosť navštíviť, vás zaujala najviac a prečo? Chveli by ste sa tam vrátiť?“

L. G.: „Každá krajina ma svojím spôsobom chytila za srdce. Obzvlášť tá, kde je oproti Slovensku úplne odlišná kultúra, kde ľudia vyznávajú iné princípy, z ktorých sa dá osvojiť si veľa užitočného. Ale top krajinou je asi India, kam sa stále rád vraciam a kde sa môžem stále duševne zregenerovať.“

K: „Máte nejaký tip ako plnohodnotne využiť voľný čas?“

L. G.: „Každá chvíľa času, ktorá je využitá zdokonaľovaním seba samého a posúvaním sa vpred je podľa mňa využitá užitočne.“

K: „Čo robíte, ak nestíhate? Snažíte sa to za každú cenu dokončiť alebo sa riadite heslom: „Čo môžem urobiť dnes, nechám na zajtra a mám jeden den voľna“ :).“

L. G.: „Keby som riešil veci takto, asi by som dnes neučil na GPH :). Ja sa práveže snažím veci ukončiť čím skôr, aby som tie dva dni voľna naozaj mal. Takisto aj čistú myseľ, bez zbytočných stresov z povinností, ktoré ma čakajú.“

K: „Keďže ste profesorom informatiky, tráviť aj voľný čas za počítačom, alebo skôr vybehnete niekam von?“

L. G.: „Vzhľadom na študijné povinnosti asi ani jeden deň neprežijem bez počítača, snažím sa však minúty za ním čo najviac obmedziť.“

Tak toto sú voľné chvíle pána profesora Luciana Gondu. Berte si z neho príklad a takisto sa neriadte heslom „Čo môžem urobiť dnes, nechám na zajtra a mám jeden den voľna“.

Nie vždy sa to totiž vypláca.

Ivik

foto: Martin Lačný

Profesori študentmi

„Chémia a biológia sú o živote – o tom, čo je okolo nás, čo je v nás, čo sme, akí sme, prečo takí sme...“

Ahojte, gph-čkari :). Určite ste prežili úžasné leto a málokomu sa cnelo za nepohodlnými stoličkami v škole, na ktorých sedíme dobrovoľne-nasilu skoro 8 hodín. Tentoraz sme sa s pani profesorkou Andreou Ivanovou vrátili do čias, keď musela aj ona povinne sedieť za školskou lavicou.

K: „Čo Vám ako prvé napadne pri slovách „študentský život?“

fakulta UPJŠ v Košiciach –odbor učiteľstvo všeobecno-vzdelávacích predmetov biológia-chémia.“

A. I.: „Štúdovanie, škola...áno – to mi napadlo ako prvé. Viem, som asi staromódna a nemoderná, keďže som neodpovedala tak, ako je chápaný študentský život dnes - bary, žúry, zabávanie sa s priateľmi, nezávislosť (od rodičov), užívanie si mladosti... No za mojich študentských čias to bolo tak. Rodičia nás vždy viedli k tomu, aby sme vždy mysleli najprv na vzdelanie, a čo sme robili popri tom, sme si mali dopriať a užiť. No robiť tak, aby sme sa nikdy nemuseli hanbiť...“

K: „Kam ste chodili na základnú, strednú a vysokú školu a kde ste sa cítili najlepšie?“

A. I. „Na ZŠ doma – v Rakovci nad Ondavou. Potom som bola prijatá na Gymnázium Pavla Horova v Michalovciach :)(podoťkam, že vtedy boli na škole takisto zamerania a ja som napr. robila prijímačky do prírodovednej triedy z matematiky, slovenčiny a prírodopisu s chémiou). No a VŠ bola Prírodovedecká

K: „Aká ste boli žiačka?“

A. I.: „Samozrejme vynikajúca...(smiech:D)...Ale nieééé... Na gymnáziu som na slovenčine zachraňovala triedu pred ústnou odpoveďou, pretože dodnes pre mňa nie sú problémom úryvky zo Sládkoviča alebo Hviezdoslava (pozn: potom som mala na konci polroka 8 známok zo SJ a spolužiaci mali problém :). Pán profesor E. Sirochman....ten by o tom vedel rozprávať :). No priznám sa- matematiku som príliš neobľubovala. Nevidela som (a ani veľmi dodnes nevidím) zmysel hrať sa s číslicami. Zase na druhej strane – dovoľm si tvrdiť – že to, čo potrebujem do chémie alebo biológie viem z matematiky dodnes. Čiže – nezavrhlá som a ani nezavrhum matematiku. Bez nej by sme sa prakticky v živote nezaobišli...“

Ináč – ak by som mala ešte doplniť prvé dve otázky – za našich čias bolo hanbou, keď rodič musel prísť do školy mimo rodičovského združenia (a možno aj preto

nám bolo v škole dobre). A 4-ka bola známka asi taká častá a aj – v zlom zmysle slova populárna asi ako bobisti na Jamajke. Žiaľ – dnes tomu už tak nie je...”

K: „Aký bol Váš najobľúbenejší a najneobľúbenejší predmet a prečo?“

A. I.: „No – tie najobľúbenejšie asi nebude pre vás veľký problém uhádnúť. Jasné, že biológia a chémia, na ktoré som mala tak-nejak prirodzene „bunky“ (ako sa hovorí), pretože obidvaja rodičia majú skončenú chemickú priemyslovku. A najneobľúbenejší, taký ...vyslovene zlý?.. Neviem... taký asi nebol.“

K: „Čím Vás zaujala chémia a biológia, že ste sa ich rozhodli študovať?“

A. I.: „Chémia a biológia sú o živote –

o tom, čo je okolo nás, čo je v nás, čo sme, akí sme, prečo takí sme... Ak to poznáme, tak to vieme lepšie používať, využívať, vážiť si to, zariadiť sa podľa toho... Zneužívať biológiu a chémiu – a vôbec prírodné vedy a prírodu – je podľa mňa najväčšia chyba ľudstva dnešnej doby... Nebude žiaden koniec sveta v roku 2012, no keď sa ľudia nevrátia k prírode a nezačnú ju rešpektovať – minimálne ako čosi bez čoho nie je absolútne možný život na Zemi – ľudstvo sa zničí samo hoc aj hneď zajtra...”

K: „Udržujete kontakty so svojimi spolužiakmi?“

A. I.: „Phúúúú... priznám sa, že ani veľmi nie. Stretávame sa 2-3 kamarátky z VŠ z času na čas, no väčšinu spolužiakov vídam iba na pomaturitných stretnutiach. Spolužiakov zo základnej školy ešte vidávam – doma na dedine...”

K: „Ak by ste si mali vybrať tretí učebný predmet – ktorý by to bol a prečo?“

A. I.: „Určite nejaký cudzí jazyk -napr. francúzština, ktorú vďaka p. H. Andreeve ovládam dodnes...hm... celkom schopne.“

K: „Mohli by ste nám ku koncu prezradiť nejakú pikošku alebo vtipnú príhodu zo školských lavíc?“

A. I.: „To už asi nie... Určite ich bolo dosť a stali sa už dávno na to, aby som si nejakú pamätala. A nebudem prezrádzať finity a krásne zákutia študentského života...”

vy na ne postupne prídete (alebo ste už prišli) sami.“

K: „Kedy sa u Váš prvýkrát zrodila myšlienka stať sa učiteľkou a čo Vás k tomu viedlo? Nechceli ste byť aj niečím iným?“

A. I.: „Odkiaľ som sa hrala s kamarátkami či mladšou sestrou na doktorky alebo na školu. Uhádnite – kto bol tou doktorkou alebo učiteľkou. Číže – vznikalo to akosi tak odkiaľ. V čase dospievania zase u mňa prevládli ušľachtilé ciele – číže v kurze bola lekárka. No keď sme sa s najlepšou kamarátkou dozvedeli, že v Košiciach na medicíne sa robia prijímačky aj z fyziky, ušli sme na prírodné vedy. Môžem povedať, že dodnes som vážnejšie neolutovala tento „útek“. Práca učiteľa je síce ťažká, nevďačná, namáhavá a nedocenená. No aspoň ne-

musíme denne vidieť zomierajúcich ľudí ako lekári a – ak sa aj niečo nepodari – byť zodpovední za smrť niekoho. Áno – ako vravím – aj učiteľstvo je ťažké a nesie zodpovednosť za život človeka, takisto aj učitelia robia chyby, no my aspoň máme šancu tú chybu napraviť. A verte, že najlepšou a najkrajšou odmenou pre učiteľa je krásny, mladý, životaschopný človek, ktorý zmaturuje, nájde si miesto v živote a po rokoch príde a povie...ďakujem, že ste ma naučili to a to, a že ste na mňa boli taká a taká...

A či som chcela byť niečím iným? Áno – niekedy by som brala byť napr. letečkou, alebo televíznou moderátorkou. Zatiaľ však zostávam učiť.“

Pani profesorka veľmi pekne ďakujeme a prajeme veľa úspechov.

Nessi

Foto: archív A. I.

Deti profesorov ...alebo je to naozaj (ne)výhodné? Takmer celá rodina...

Na našej škole nájdete po prázdninách veľa nových tvárí. GPH ľudí prostane ničím k sebe priťahuje. Medzi nimi zhládnete aj tvár jedného milého dievčaťa, o ktorom by ste povedali, že je dieťaťom profesora, až keby ste sa poriadne zapozerali a našli spoločné črty. Reč je o Jarke Semkovej, dcére profesorky RNDr. Beáty Semkovej.

K: „Prečo si si vybrala práve GPH?“
J. S.: „Vybírala som si GPH hlavne preto, že chcem ísť na vysokú školu a myslím si, že je to dobrá škola.“

K: „Aké sú výhody a nevýhody toho, že tvoja mamka je profesorka?“

J. S.: „Zatiaľ ešte neviem posúdiť výhody ani nevýhody, pretože som na škole krát-

ko a som ešte tak trochu neznáma. Ale hlavne to, keď si niečo zabudnem doma, tak mi to mamka prinesie alebo keď nemám peniaze, tak si pôjdem opýtať.“

K: „Čo vraveli tvoji spolužiaci a profesori, keď zistili, že si dcérou profesorky?“

J. S.: „Nehovorili v podstate nič, myslím si, že ma berú, akoby tam ani nebola. Profesori ma tiež berú normálne si myslím... ich reakcia bola: „Ty si tá Semková, Semková?“

K: „Si rada, že máš na škole aj brata? Pomáha ti s učením alebo sa správa klasicky... ako starší brat?“

J. S.: „Povedala by som, že sa správa klasicky... pýta odo mňa stravné lístky... ale raz mi pomohol s úlohou z fyziky.“

Jarke veľmi pekne ďakujeme a prajeme veľa zdraru v 1. ročníku :)

Nessi

foto: Martin Lačný

Hádaj, kto som

„Kabinet biológie, v ktorom mám stabilné miesto, je takou malou ľudskou oázou pokoja.“

Ahojte, Kockáči. Neprešlo ani veľa času a sme tu opäť. Kto iný ako ja a vaša obľúbená rubrika Hádaj, kto som. Je niečo lepšie ako zahrať sa na detektíva či detektívku a následne rozlúsknuť, kto je náš objekt záujmu v tomto čísle? Asi nie. Okrem odpovedí v nasledujúcich riadkoch vám môžem ešte prezradiť, že je to mladá pani profesorka, ktorá sa za slobodna volala Baková.

K: „Mali ste na škole syna. Ako by ste charakterizovali obdobie počas jeho štúdia?“

???: „Toto obdobie bolo pre mňa prínosom hlavne preto, že som sa na žiakov začala pozeráť aj z iného uhla, nielen ako učiteľ, vyžadujúci si od žiakov plnenie úloh, ale aj ako rodič - učiteľ, ktorý vie pochopiť, že okrem môjho predmetu má žiak ešte ďalšie, na ktoré sa tiež potrebuje pripraviť, že má aj nejaké záujmy, ktorým sa, okrem školy, potrebuje venovať, a ktoré tiež rozvíjajú jeho osobnosť, že v jeho živote nie je dôležité iba získavanie vedomostí, ale hlavne získavanie správnych postojov k životu, dobrých vzájomných vzťahov, dôvery a úcty.“

K: „Prečo ste si vybrali kombináciu predmetov MAT a BIO. Mali ste s tým problémy?“

???: „V školskom roku, v ktorom som nastupovala na vysokú školu, na Prírodovedeckej fakulte UPJŠ v Košiciach vôbec kombináciu biológia – chémia neotvárali. A keďže som mala veľmi rada aj matematiku, tak som si zvolila kombináciu matematika – biológia. Určite to nebol ľahký odbor, pretože nás mnohí vyučujúci brali ako biológov a tvrdili, že štúdium týchto dvoch predmetov nemá nič spoločné a že z nás dobrí matematici nikdy nebudú. Bolo ťažké ich presvedčiť o opak, ale mnohým mojim spolužiakom sa to podarilo, hlavne pri štátniciach, kde sme patrili na matematike medzi najlepších.“

K: „Je pravda, že vyučujete na vysokej škole?“

???: „Už dlhé roky vediem prípravné

kurzy matematiky na Ekonomickej univerzite PHF Košice – pobočke Michalovce. Tieto kurzy majú pripraviť žiakov na testy, ktoré sú na prijímacích pohovoroch na ktorúkoľvek fakultu Ekonomickej univerzity Bratislava – či v Bratislave, či v Košiciach. Zúčastňujú sa ich študenti z rôznych stredných škôl celého regiónu, ale aj ľudia, ktorí už pracujú, a rozhodli sa zvýšiť si vzdelanie na externom vysokoškolskom štúdiu. Najväčšiu radosť mám z toho, že hoci študent na prvej hodine kurzu nevie vyrátať ani tie najjednoduchšie úlohy, na konci kurzu dokáže písať testy s úspešnosťou nad 80% a úspešne urobí prijímacie pohovory z matematiky.“

K: „Ako by ste opísali svoje študentské časy na našom gymnáziu?“

???: „Na svoje študentské časy mám veľmi pekné spomienky, mala som výborných učiteľov – triedneho profesora Krajňáka, slovenčinu ma učili páni profesori Kasarda a Sirochman, francúzštinu pani profesorka Milka Sabová, dejepis pani Pažinková, fyziku pani Gul'ová, biológiu pani Podolská, chémiu pán Pčelár a pani Gadošská, matematiku pán Šoltynský, telesnú výchovu pán Harbul'ák, občiansku náuku pán Hrežo – mnohí už nežijú, mnohí sú už na dôchodku, ale vždy mi na nich zostanú len tie najkrajšie spomienky, pretože som od nich dostala nielen rad vedomostí, ale aj mnoho výborných rád do života, ktoré neustále využívam. Chodila som do triedy C a boli sme dobrý kolektív. Mám veľmi pekné spomienky na naše spoločné výlety – stanovačky, lyžiarsky kurz, rôzne exkurzie, spoločné

brigády, ale aj stužkovú slávnosť, ktorá sa nám vydarila a všetci sa na nej dobre zabávali. Mojimi rovesníkmi boli aj súčasní moji kolegovia – Marcel Bruháň, Vlado Smaržík a Jana Kertisová. Samozrejme, že sme boli takí istí ako dnešní žiaci – aj sme sa učili, aj občas niečo vystrojili, aj občas niečo odpísali ...“

K: „Keď ste nastúpili na GPH, mali ste medzi svojimi kolegami i profesorov, ktorí vás niekedy učili?“

???: „Mojimi kolegami boli, samozrejme, aj moji učitelia. Keď som nastúpila učiť na gymnázium, bol tu vlastne kolektív všetkých mojich profesorov, nielen tých, ktorí ma priamo učili, ale aj tých, o ktorých som počula len z rozprávania spolužiakov z iných tried – páni profesori Novák, Smrek, Hnáth, Gadomský, panie profesorky Pirkovská, Dományová, Smereková, Guľová – spomeniem len tých, ktorí tu učia aj dnes, alebo tu učili ešte minulý rok a ktorých určite poznáte. Všetci, aj tí nemenovaní, ma prijali veľmi priateľsky a medzi prvými, ktorí si so mnou potykali, boli práve tí „najobávanejší a najprisnejší“ – pán Novák a pán Stoják – a stali sa tak mojimi veľkými pomocníkmi a radcami. Kolektív profesorov sa stal veľmi rýchlo aj okruhom mojich priateľov a je to tak až doteraz. Len taká zaujímavosť – v priebehu dvoch rokov sme tu nastúpili učiť piati z jedného ročníka na gymnázium – z triedy A tu bol Ďuro Podžuban, z triedy B Jana Ketrisová, z triedy C ja, z triedy D Vlado Smaržík a z E triedy Marcel Bruháň. Mojou veľkou oporou bola v čase môjho nástupu aj Viola Želinská a Luba Žolnová. Je šťas-

tím mať takých kolegov, akých mám ja. To pochopíte, až budete chodiť do práce. Dôležité je, aby ste sa na svojich kolegov v práci tešili a mne to bolo dopriane. Aj všetci moji mladší kolegovia sú pre mňa prínosom opory a priateľstva. Kabinet biológie, v ktorom mám stabilné miesto, je takou malou ľudskou oázou pokoja.“

K: „Ako si spätne spomínate na svoju „skúšku dospelosti“?“

???: „Maturovala som z troch povinných predmetov – slovenský jazyk, ruský jazyk a matematika a jedného voliteľného predmetu – ja som mala biológiu. Písomná práca bola iba zo slovenského jazyka a bola to slohová práca na jednu vybranú tému zo štyroch. Z ostatných predmetov boli ústne maturitné skúšky. Komisiu tvorili traja stáli členovia – predseda, ktorý bol z inej školy, podpredseda a triedny profesor a dvaja členovia, ktorí sa menili podľa predmetu – skúšajúci a prísediaci. Maturovala som v jeden deň – v stredu 1. júna – zo všetkých predmetov. Zo sloven-

činy som si potiahla epiku Hviezdoslava, z ruštiny Šolochova, z matematiky goniometriu a z biológie huby. Pätnásť minút sme sa pripravovali a pätnásť minút trvala odpoveď – podobne ako dnes. Samozrejme, že som sa na maturitu veľmi bála, hlavne toho, že niečo nebudem vedieť a sklamem svojich vyučujúcich. Dovtedy som mala vždy dobré známky, takže niekedy to práve takí žiaci majú ťažšie, lebo od nich každý očakáva, že budú vedieť všetko. Dokonca boli pri jednom predmete aj slzičky, ale dopadlo to dobre. O tom by vám niečo vedel povedať pán profesor

Smrek, ktorý tam bol prísediaci.“

K: „Čo pre vás znamenajú Vianoce?“
 ????: „Vianoce pre mňa znamenajú to, že sme spolu celá rodina, všetci sú zdraví a darčeky pre nás nie sú vôbec dôležité. Posledné Vianoce boli pre mňa osobne veľmi smutné, lebo mi pri stole chýbala moja mama, ktorej vďaka za veľmi veľa vecí, a už som jej nestihla povedať, že jej za to všetko ďakujem.“

Za príjemný rozhovor ďakujeme.

S pozdravom G@BcA

foto: archív B.J.

Poznáme sa ?

Practice makes perfect

„So žiadnym oficiálnym titulom sa mi moja trieda zatiaľ nepochválila...“

Do tohto čísla bolo ťažké vybrať triedu, ktorá by začala sériu rubriky Poznáme sa. Nakoniec mi z toho nejakými zázračnými a zdĺhavými výpočtami vyšla 4. E. Je to taká neveliká trieda, ktorá je široko d'aleko známa. Ale vynára sa otázka: „Pozná sa 4.E s ich triednou profesorkou Ing. Katarínou Bušaničovou?“. A odpoveď na ňu sa dozvieme, keď bude čítať d'alej. Môžem podotknúť, že odpovede sú nielen zaujímavé, ale aj vtipné.

K: „Akým typom auta jazdíte?“

K.B.: „Je to červený PEUGEOT 206.“

K: „V akom duchu sa niesol Valentínsky ples vašej triedy?“

K.B.: „Valentínsky ples sa niesol v duchu VIP, t. j. bol to Valentínky intelektuálno-poznávacie ples. Inak povedané, niesol sa vo veľmi príjemnom duchu.“

K: „Akú máte vyštudovanú vysokú školu?“

K.B.: „Chemicko-technologická fakulta STU v Bratislave.“

K: „Kto je váš najobľúbenejší anglický autor?“

K.B.: „K mojim obľúbeným anglickým autorom patria: Graham Green, Tho-

mas Hardy, Jane Austen, Anita Brookner, Margaret Forster ... a W. Shakespeare.“

K: „S akým titulom sa môže pýšiť vaša trieda?“

K.B.: „So žiadnym oficiálnym titulom sa mi moja trieda zatiaľ nepochválila a nedonieslo sa to ku mne ani z iných zdrojov.“

K: „Čo je fascinujúce na vašej triede?“

K.B.: „Fascinujúci je fakt, že aj po troch rokoch spolunažívania ma vedľa ešte stále prevapí...“

K: „Ktorý výrok najčastejšie používate?“

K.B.: „Nie som si vedomá žiadneho mnou často používaného výroku, ak máte na mysli výrok v pravom zmysle slova. Snáď: „Practice makes perfect.““

A čo na to trieda 4.E?

K: „Akým typom auta jazdí vaša triedna profesorka?“

4.E: „-Ona má auto? –Červený Peugeot 206. –Pežotik :))) –Peugeot 206 bordový MI-221AT.“

K: „V akom duchu sa niesol Valentínsky ples vašej triedy?“

4.E: „-V duchu lásky. –V duchu VIP. –Valentín v iných krajinách.“

K: „Akú má vaša triedna vyštudovanú vysokú školu?“

4.E: „-Chemický inžinier. –Chémiu. –Technickú.“

K: „Kto je vašej triednej profesorky najobľúbenejší anglický autor?“

4.E: „-Mac...dačo alebo Meg..dačo? –Možno to bude William.“

K: „S akým titulom sa môže pýšiť vaša trieda?“

4.E: „-Elitná. –VIP. –Psycho. –Najhoršia trieda.“

K: „Čo je fascinujúce na vašej triede?“

4.E: „-Rôznorodosť. –„Kolektívnosť“. –Sme zábavní. –Nikto nás už nechce učiť :(((. –Skupinkovosť.“

K: „Ktorý výrok najčastejšie použila vaša triedna profesorka?“

4.E: „-„To nie je v mojej kompetencii.““

–„Nech mi rodič zavola.“ –„Toto sú prezúvky?“ –„Mobil musí byť deaktivovaný a odložený v taške.“

Triednej pani profesorky Ing. Kataríny Bušaničovej a triede 4. E ďakujem za rozhovor a spoluprácu.

S pozdravom G@BcA

foto: archív IV.E

Vplyv mena na život

V časoch ngramotnosti dostávali deti mená po predkoch alebo totomoch. Niektoré kultúry ich odvodzovali od dôležitých udalostí, ktoré sa prihodili matke počas tehotenstva alebo krátko po narodení potomka. Inde sa mená vyberali čarovaním, magickými obradmi či veštením. Meno nie je len sled písmen, pomocou ktorého odlišujeme jednu osobu od inej. Vplýva na náš osud! Výber mena je preto dôležitý.

Meno VERONIKA (4. február)- platia vlastnosti na jeho nositeľku?

Ženské meno Veronika má grécky pôvod a v preklade znamená „prinášajúca víťazstvo“. Veroniky dokážu využiť všetko vo svoj prospech. Ako málokto ľudia vedľa sa poučiť na chybách iných, nie na vlastných, preto je ich život ľahký a pôsobia ako celkom bezproblémové. Veroniky majú sklon uzatvárať sa do seba a nepokladajú vždy za vhodné prejaviť svoje myšlienky a city. Stále nad niečím uvažujú, kombinujú, snažia sa nájsť cestu a nakoniec sa aj dostanú tam, kam chceli. Nie sú však intrigánky, alebo „podrazáčky“, ony bojujú vždy otvorene a všetko, čo dosiahnu, získajú postupnou prácou a vlastnými silami, nie ľahko, no zato čestne. Zvyčajne sú Veroniky študentky, ktoré obľubujú klasické štúdium. Za najkrajšie zo všetkého pokla-

dajú poslanie matky. Väčšinou smerujú k povolaniam, ktoré im umožnia kontakt s deťmi a chorými. Veroniky sú skvelé priateľky. Dokážu aj s malou finančnou sumou robiť zázraky a nemajú problém rýchlo sa rozhodnúť. Tienisté stránky Veronikinej povahy sú tvrdohlavosť, náladovosť, urážlivosť a impulzívne reakcie. Ich obľúbené farby sú hnedozelená, pomarančová a biela. Toto meno je vhodné pre znamenie Lev, Baran, Blíženci a Strelec. Vhodnou farbou je červená.

Veronika Tomková 4. D. : "Neviem, ako navonok pôsobím, ale ja svoj život určite nepovažujem za ľahký a bezproblémový. Práve naopak, tým neustálym kombinováním, uvažovaním a hľadaním najlepšej možnosti si často komplikujem život. Na chybách iných sa občas zvyknem poučiť, ale omnoho častejšie sa učím na vlastných, to je ale aj dôsledkom tej tvrdohlavosti :). S prejavovaním citov a myšlienok je to nadtľho, ale áno, dosť uvažujem, kedy je a kedy nie je vhodné ich vyjadriť. Pravdou je aj to, že nerada podvádzam, nevedie ma to k spokojnosti so sebou samou. A takisto šťastie ľudí navôkol ma prednosť pred mojim úspechom.

Či dokážem z málo peňazí vykúzliti veľa muziky, to netuším, ale som tvrdohlavá, náladová, impulzívna a urážlivá, aj keď sa to snažím zakryť. S farbami ani znamením sa autori netrafili, i keď červená nie je najhoršia."

Veronike ďakujeme a prajeme šťastnú ruku pri maturite

Nessi
foto: archív V.T.

Čo je vo svete...

...All Time Low

Kto by nepoznal túto pop punkovú skupinu. Určite ste o nej aspoň raz v živote počuli a kto nie, tak ten o nej už počuje.

Skupina All Time Low bola založená v roku 2003 v Baltimore. Kapelka zložená zo 4 členov. Alexander Gaskarth je vokalista a hrá na rytmickej gitare, Jack Barakat hrá na gitare. Na base hrá Zachary Merrick a na bicích Rian Dawson. Ak

by ste náhodou nevedeli, tak ich názov vznikol pomerne netradične. Inšpirovali sa textom piesne Head On Collision od New Found Glory.

5, 7, 9, 11

Majú už za sebou niekoľko úspešne vydaných albumov. Napríklad album z roku 2005 The Party Scene, ďalej album z roku 2007 So Wrong, It's Right, odkiaľ je aj pieseň Dear Maria, Count Me In. Tú dokonca hrali i v slovenských rádiach. (nezvyk, no nie?). Nothing Personal je ďalším v poradí, ktorý vyšiel v roku 2009 a posledným a zároveň najnovším albumom je Dirty Work. Z neho už môžeme fičať na pesničkách ako I Feel Like Dancin alebo Forget About It. Kto o nich nepočul, respektíve sa teraz dočítal a chce skúsiť niečo nové, vrelo odporúčam.

... Jessica Ellen Cornish

Tak vám poviem, že ani ja by som nevedela, kto to je. Mladá, talentovaná speváčka a skladateľka pôsobiaca v oblasti popu, R'n'B. Na hudobnej scéne sa však prezentuje pod menom Jessie J.

Jessie J má zatiaľ len 23 rokov a už napísala niekoľko úspešných textov piesní pre iných kolegov v brandži. Ale samozrejme sa ani ona sama nenechala zahanbiť. Síce pôsobí v oblasti svetovej scény už dobrých 5 rokov, no svoj prvý album vydala 25. februára tohto roku.

Nobody's Perfect

Z albumu Who you are už stihla vypustiť 6 piesní. Napríklad Nobody's Perfect dokáže svojím textom chytiť človeka za srdce. A nielen ona, ale nájdú sa aj iné piesne, ktoré majú niečo do seba. A určite dobre známa pesnička Price Tag so spoluprácou B.o.B. nie je vôbec na zahodenie. Nevieť ako vy, ale mne sa zdá, že by mohla Jessie J mať skvelú kariéru. Ved' už teraz jej to ide dobre. Už teraz sa neviem dočkať jej nového albumu.

...From Our Hands

A nakoniec som si nemohla nechať nič iné ako čerešničku na torte. Mnohí z vás určite ani netušia, čo to je za kapelu. Hrajú v punk-rockovej oblasti, ale určite nie v Amerike, akoby z vás polovica tipovala. Budete milo prekvapení, že aj na našej hudobnej scéne je tiež niečo dobré, kvalitné.

1. január

Slovenská kapela vznikla 1. januára roku 2007. V tejto kapele hrajú, spievajú a skladajú- Matej Hoťka, Matej Turcer, Miroslav Šimonič a Richard Klimo. Majú už za sebou niekoľko vystúpení a koncertov. Myslím, že naposledy boli predskokanmi kapely Yellowcard, ktorá bola začiatkom septembra v Bratislave. Samozrejme vydali v roku 2009 EP pod názvom Fake Romances a LP pod názvom Buildings Fall. V roku 2010 vydali už celý album pod názvom Sinners.

Na našincov, ktorí síce nespievajú po slovensky, hrajú skvelo a podľa mňa im angličtina svedčí.

G@BcA
foto: Internet

Záujem občana o veci verejné

„Jednoducho povedané, poddaný sa zákonom podriadiť, zatiaľ čo občan ich vytvára a mení.“

B. Crick

Občan je príslušník štátu alebo obce. Právnu a politickú podstatu občana určuje štát ústavou a zákonmi. Občan sa zrodil po oslobodení jednotlivca od jeho podriadenosti celku a uznání jeho základných ľudských práv a slobôd (18.stor.). Na základe tejto ľudskej emancipácie sa v priebehu 19. stor. završuje aj politická emancipácia človeka ako člena občianskej spoločnosti. Človek sa stáva základom štátu, ktorý ho uznáva ako svoj predpoklad aj právne, a to garantovaním jeho základných práv a slobôd. V širšom kontexte je to človek aktívne sa zúčastňujúci spoločenského života v rámci spoločnosti (či už je to obec alebo štát).

Definícia občana je rozsiahla, ale podľa môjho názoru je najdôležitejšia posledná veta. K spoločenskému životu určite patria aj veci verejné. Čo sú veci verejné? Pod pojmom veci verejné si určite každý z nás predstaví politickú scénu v krajine. Nie je to však všetko. Veci verejné - to je celé naše okolie. Málokto z nás si to uvedomuje. O to menej si niekto uvedomuje, že má možnosť veci verejné tvoriť, meniť a najmä ovplyvňovať. Ako však môže niekto veci verejné okolo seba meniť, ak ich nepozná? Asi veľmi ťažko by sa mu to podarilo. Musí totiž poznať danú problematiku.

V priebehu druhého ročníka som si začala kupovať dennú tlač. Mala som pocit, že žijem vo vlastnom svete. Pomaly som však začínala chápať veci, ktorým som predtým nerozumela. Stávala som sa súčasťou väčšieho sveta. Sveta dospelých. A dôvod, prečo som začala s kupovaním novín? Pri nedeľnej návšteve starých rodičov bol zapnutý televízor. V politickej diskusii sa venovali jazykovému zákonu. Pomaly sa začala diskusia aj medzi sledujúcimi. Netušila som, o čom tak horlivo rozprávajú. Na moje otázky mi nikto neodpovedal. Na druhý deň ráno som začula v rádiu prehľad dennej tlače. Avizovali, že včerajšej téme sa venujú aj noviny. V minulosti som sa hnevala, keď u nás doma bolo zapnuté „nudné“ Rádio Slovensko. Zmenila som názor a teraz ho pravidelne počúvam sama. Je pre mňa vzácnym zdrojom informácií. Tak tiež spomínané noviny.

Časom mi to prestávalo stačiť. V druhom ročníku som sa zúčastnila školenia o euroobčianstve. Bola to pre mňa nová skúsenosť. Uvedomila som si, že mi nikto

nepomôže. Nikto mi neukáže cestu, ktorou mám ísť. Musím ju nájsť sama. Vrátila som sa do zabudnutej mestskej knižnice a hľadala som knihy s témami, ktoré ma zaujímali. Rozširovala som si obzory. Spravodajské stránky na internete – domáca politika, ekonomika, zahraničie, kultúra, šport. Televízie ako TA3, ČT 24 a teraz už nefungujúce Z1.

Pochopila som, že vedomosti získané v škole mi nestačia. Napĺňalo ma, že sa môžem porozprávať s dospelými o témach, o ktorých som niekedy absolútne nič nevedela. Veľmi mi pomohol aj seminár Základy právneho a politologického myslenia. Vďaka nemu som sa zúčastnila Olympiády ľudských práv. V posledných týždňoch ma veľmi potešilo školenie v Košiciach. Ľudské práva, demokracia, občianstvo, sloboda,... Získala som veľa nových a najmä užitočných informácií. Dlho som hľadala v Michalovciach nejaké občianske združenie. Našla som ho - O.Z. Carpe diem. Spolupracujem s nimi v rôznych aktivitách. Taktiež v škole vyvesujem plagáty o činnostiach tohto združenia.

Na tomto mojom príklade som len chcela ukázať, že je dôležité, aby človek musel chcieť niečo spraviť sám pre seba, pre svoj spoločenský život.

O veci verejné sa začíname zaujímať až vtedy, ak sa nás bytostne dotýkajú. Nie je to však už neskoro? V minuloročných komunálnych voľbách v našej dedine vyhral kandidát mladej generácie. Odchádzajúci starosta, ktorý ovládal našu dedinu štrnásť rokov vďaka podpore staršej generácie, zanechal veľké dlhy, nedokončenú prácu a nekonečné problémy. Podarilo sa nám zvoliť nového starostu. Vedeli sme sa spojiť a hlasovať spoločne za niekoho iného. Bolo potrebné pomenovať problém a nájsť spoločnú vôľu niečo zmeniť.

V súčasnej spoločnosti vládne všeobecná nechť angažovať sa vo veciach verejných. Sťažovať sa dokáže každý. Pokúsiť sa zmeniť niečo, čo sa nám nepáči, sa však podujme málokto. Nezáujem sa nevypláca. Hocikto ho totiž môže dokázať zneužiť. Príkladov z minulosti je nespočetne veľa. Osoby ako Hitler alebo Stalin zneužívali masy obyčajných ľudí na presadenie vlastných záujmov. A občania ich ticho počúvali a nasledovali. Aké následky to malo, vieme všetci. Nemali by sme dovoliť pripustiť podobné chyby ľudstva.

Tému mojej eseje som si vybrala kvôli jej aktuálnosti. Týka sa každého z nás. Je potrebné, aby si to každý občan našej spoločnosti uvedomil. Participovať na zaujímavých aktivitách a projektoch ma naplňa. Dáva mi pocit, že aj ja môžem niečo zmeniť. Dôležité je zmeniť v prvom rade sám seba, a potom žiadať zmeny od ostatných. Ukazovať prstom totiž nestačí...

Lenka Paľová

POPCORN

Skutočná guráž bratov Coenovcov

V druhom dieli rubriky filmových recenzií zvanej Popcorn komentujem kontroverzných režiséroov s ich najnovším filmom True Grit. Zahraniční filmoví kritici sa zhodujú: “Skvelá réžia, skvelí herci, skvelý film.”

Z 12 nominácií na akademické ceny Oscar, premenené 4 výhry. To je bilancia bratov Coenovcov (Joel a Ethan), azda najúspešnejších filmových tvorcov v Hollywoode. Avšak aj napriek tomu, že sú očividne obľúbencami akadémie, ich najnovší projekt odchádzal z posledného udeľovania Oscarov naprázdno. Film True Grit (Skutočná guráž) mal až 10 Oscarových nominácií, no žiadnu výhru. Dôvodom neúspechu môže byť fakt, že True Grit je len „remake“. Čiže film, ktorý je prerobený z pôvodnej verzie. Ničmenej, je to bezpochyby jedna z najlepších westernoviek, ktorú som za posledné obdobie videl. Zvukne mená ako Matt Damon, Jeff Bridges, Steven Spielberg a samozrejme Joel a Ethan Coenovci boli predzvesťou veľkej filmovej udalosti.

Hlavná postava príbehu Mattie Ross (Hailee Steinfeld) mala len 14 rokov, keď Tom Chaney chladnokrvne zabil jej otca. Okradol ho o kone a zlato. Mattie sa rozhodla pomstiť smrť svojho otca. Najala U.S. Marshalu Roostera Cogburna (Jeff Bridges), muža bez milosti, aby banditu našiel a predviedol pred súd. Jednooký marshal si sice rád vypije whisky, ale má skutočnú guráž. To je dôvod, prečo si ho Mattie vybrala. K výprave sa pridá aj Texaský ranger La Boeuf (Matt Damon), ktorý už istý čas prenasleduje Toma Chaneyho kvôli vražde senátora.

Dej je jednoduchý, čo nemusí byť zlé, no niekomu sa môže zdať nudný. Vyvrcholenie filmu bolo nevýrazné, chýbali tomu emócie. Coenovci si neodpustili svoje tradičné pesimistické ukončenie. Nie sú to idealisti. Nečakajte, že sa s postavami budete môcť dôstojne rozlúčiť. Po dopozieraní filmu som mal z príbehu zmiešané pocity. No film vo všeobecnosti je viac ako len vizuálne znázornenie sledu udalostí. Treba ho vnímať v komplexe všetkých prvkov ako umelecké dielo. A True Grit rozhodne môžeme pokladať za umelecké dielo. Scenár nie je založený na prestrelkách alebo akčných konfliktach. Ponúka pôsobivé dialógy s istou dávkou humoru. Práve dialógy sú hlavný dôvod, prečo by som odporučil pozrieť si tento film. Postavy sú charakterovo a vekovo veľmi rozdielne, no Coenovci sú práve v tejto oblasti filmovej tvorby najviac uznávaní. Spracovali ich do detailov, čo bolo korunované výbornými hereckými výkonmi. Jeff Bridges sa zhostil svojej role famózne. Nominovali ho na Oscara, no výhru mu prebral Colin Firth z filmu The King's Speech. Pokiaľ dokázate oceniť účinkovanie hercov, True Grit, ako aj iné Coenovské filmy, si rýchlo obľúbite. Dôležitým prvkom je hudba, ktorá nevyrušovala, naopak umocňovala zážitok z filmu.

Vytvoriť autentický western nie je jednoduché. Navyše True Grit nie je Winnetou a predsa sa dá pokladať za klasiku. Bratia Coenovci sú vo svojom obore majstri. Musím vás však upozorniť, že ich filmy rozhodne nie sú pre divákov, ktorí od filmu očakávajú jasné, rozprávkové schémy. Coenovci narúšajú klasickú predstavu, že vo všetkých príbehoch musí odvážny princ poraziť 7-hlavého draka a zachrániť krásnu princeznú. Snažia sa nás presvedčiť, že princezná nie je krásna, alebo princ nie je statočný. Niekedy sa zas stane, že drak hoci s poslenou hlavou zabije princa. Irónia je ich silná zbraň. Vychutnávajú si, že nám vo svojich filmoch neponúknu, čo všetci s napätím očakávame. Vyslovene si z nás strieľajú a na to veru potrebujú skutočnú guráž.

Ondrej Jurčo
foto: Internet

Múdrosti našich hlavičiek

Inteligencia preslávila našu školu široko-d'aleko. Ale, čo by to bolo, toľká múdrosť, bez vtipu a nadhľadu? To by nebolo GPH, len nudné biff'ošstvo.

Musím sa priznať, hľadať s vami odpoveď na otázku: „Má inteligencia našich žiakov konca?“ ma často dosť pobavilo. No aj ja som tu len dočasne a maturita sa blíži, teda predávam túto rubriku Miške. Dúfam, že ju neodradí vaša „láskaa“ k diktafónu.

Sue

Nové tváre v Redakčnej rade

Ahoj, volám sa Michaela a odteraz budem prispievať anketami a článkami do Kociek. Rada čítam, píšem poviedky aj básne a snažím sa rozvíjať svoju fantáziu aj takýmto spôsobom. Budem sa snažiť plniť si svoje povinnosti a baviť vás celé štyri roky. Dúfam, že so mnou budete spokojní. Teším sa na vašu priazeň.

Toto je moje prvé priame stretnutie s písaním článku, hoci to boli iba vedomostné otázky. Niekedy som zostala trochu zarazená, inokedy som čakala viac, ale nie som ten typ, ktorý by sa vzdal hneď na začiatku. Preto by som Zuzke chcela poďakovať za túto rubriku, zároveň jej popriať veľa úspechov v budúcnosti a dať vám sľub, že sa budem snažiť túto úlohu zvládnuť čo najlepšie. Teším sa na ďalšiu „spoluprácu a elán“ zo strany opýtaných.

Micha
foto: autorka

Toto je náš spoločne vytvorený vedomostný kvíz. Pripravili sme niečo trochu iné: Ukážeme vám, ako na otázky odpovedali naši milí prváci a potom uvidíte aj odpovede najstarších a iste aj najinteligentnejších študentov, štvrtákov. Pekné čítanie!

1. „Čoho sa bojí človek, ktorý trpí arachnofóbiou?“

– „Hm, asi učenia, to aj ja mám toto.“
 – „Boha podsvetia, Arachna.“
 – „Nó, to ja neviem, ja sa nebojím ničoho.“
 – „Asi nejakých mravcov...či pavúkov? Nie som si istý teraz, fakt...“

2. „Kto to bol Rutherford?“

– „Dajaký herec?“
 – „No, to už som niekde počul...“
 – „Myslím, že mal niečo s atómami...“
 – „To bol chemik, ktorý vynášiel Rutherfordium.“

3. „Čo bolo skôr vajce alebo sliepka?“

– „Vajce, dajaký zárodok či čo...“
 – „Asi sliepka, veď inak to nejde.“
 – „Určite vajce...a potom ho zjedol dinozaurus!“
 – „Teoretické otázky nechávam radšej na iných.“

4. „Čo sa robí v atómovom urýchl'ovači v Černe?“

– „To še ji?“
 – „Elektrina sa tam vyrába.“
 – „Niečo sa tam asi urýchl'uje... Moja dedukcia.“
 – „Chytajú ulietnuté atómy.“

A toto sú štvrtácke odpovede:

1. „Čoho sa bojí človek, ktorý trpí arachnofóbiou?“

– „Hm, že nezíska achievement vo wow-ku za speedkill Arachnie?“
 – „Kyseliny arachidovej.“
 – „Neviem... znie to starobylo.“

2. „Kto to bol Rutherford?“

– „To bol taký zlý ujo, ktorý vynášiel rutre, ktoré mi dozierajú nervy.“
 – „Skladateľ?“
 – „Ruter? ford? a čo to ma spoločné?“

3. „Čo bolo skôr vajce alebo sliepka?“

– „To sa ma aj icq pýtalo.“
 – „Kohút!“
 – „Najprv bola Veľká noc.“

4. „Čo sa robí v atómovom urýchl'ovači v Černe?“

– „Hmmm, tam robia pokusy s urýchl'ovaním, napríklad tam urýchl'ia dlh Grécka, vytvorí sa čierna diera a pohltí slovenskú ekonomiku.“
 – „O tom som kdesi čítala...“
 – „Nepamätám... ale Kunčová tam bola, spýtaj sa jej.“

foto: internet

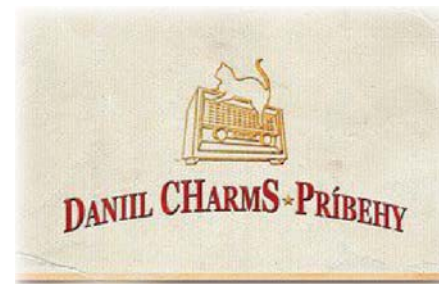
Knižná cooltura Keď sa číta ušami

Prázdniny poskytujú veľa priestoru na čítanie. Zväčša ľahkú „plážovú“ literatúru, alebo možno niečo ťažšie na zamyslenie. A tak som sa rozhodla, hneď v prvom čísle, zistiť pre zmenu, čo čítali mladí, študenti a nie profesori.

Aj recenziu som zvolila netradične. Kniha, ktorú vám tentoraz odporúčam nie je v podobe papierovej. Príbehy Daniila Charmsa sa totiž čítajú ušami. Veď ako inak pri audioknihe.

Daniil Charms
Príbehy

Nahovoril: Dado Nagy
Hudba: Dobrakov

Autor týchto poviedok sa narodil hneď dvakrát. Prvý raz prišiel na svet predčasne, a to o päť mesiacov skôr. Pôrodná babica bola z toho tak vyvedená z miery, že ho strčila späť. Akurát do iného otvoru. Rodičke dali anglickú soľ a poriadne ju prehnalo. Tak prišiel na svet Daniil Charms po druhýkrát. Nie je teda prekvapujúce, že tento muž napíše knihu plnú absurdít a šialených príbehov.

Meno Dado Nagy určite nie je neznáme. To je ten chlapík v rádiu, čo veľa číta a má knihu na každý deň. Je až zázrak, že si pri toľkom čítaní našiel čas

nahovoriť príbehy ruského spisovateľa Daniila Charmsa. Spolu s Dobrakovom, ktorý zložil k tejto audio knihe hudbu, dali tak jeho slovám iný rozmer. Podčiarkli atmosféru a spojili krátke príbehy do jedného bláznivého celku, na ktorom sa nedá nezabávať.

CD začína príbehom ako sa autor narodil. Už táto neuveriteľne absurdná poviedka poslucháča varuje, že to, čo si v nasledujúcich minútach vypočuje, nebude nič obyčajné, nudné, či nezábavné. Daniil Charms nebol autor sentimentálnych viet. Žiadne klišovité pointy alebo lacné tragédie. Jeho štýl sa dá porovnávať s postmodernou, ktorú u nás poznáme vďaka Mitanovi, Slobodovi alebo Dušekovi. A to sa k nám tento pojem dostal až dvadsať rokov po Charmsovej smrti.

Autor postihnutý večným existencialistickým filozofovaním, humorom, ktorý vlastne nie je smiešny a vyvrcholením, ktoré ani neviete, či bolo, vás zavedie do čudných, trápnych a v podstate nepríjemných situácií. A aj tak sa vám to bude páčiť. A budete si to užívať. A budete sa smiať ako jedna babka za druhou popadali z okna a ako na občana Kuzne-

cova spadlo päť tehál, až si nepamätal, kto je a ako... No, bude sa vám to páčiť.

Veľkú zásluhu na tom má hudba v štýle klubového vyhrávania z prvej polovice 20. storočia. Občas sa vysmieva, občas plače, občas je záhadná. A to isté sa dá povedať o rozprávačovi. Prijemný hlas a hravé spracovanie nerušivo uzatvára celok, takže po 48 minútach a 56 sekundách vám okrem príjemného úsmevu na perách ostane v hlave malý chrobáček. Čo som to vlastne počul?

Ak ste zástancom inteligentnej zábavy, zabaľte sa do deky, uvarte si čaj, zavrite oči a jeden večer si namiesto správ pustite audio knihu Daniil Charms – Príbehy.

Knihy odporúčajú:

Zuzka: Joseph Heller – Hlava XXII

Prečo? Lebo jej humor je netypický a prinúti ma smiať sa aj nahlas, nie len v duchu.

Anka: *Ivan Kadlečík – Lunenie*
Prečo? Lebo je to slovenský alchymista slov, génius, vtipkár, intelektuál a šíriteľ lásky v jednom.

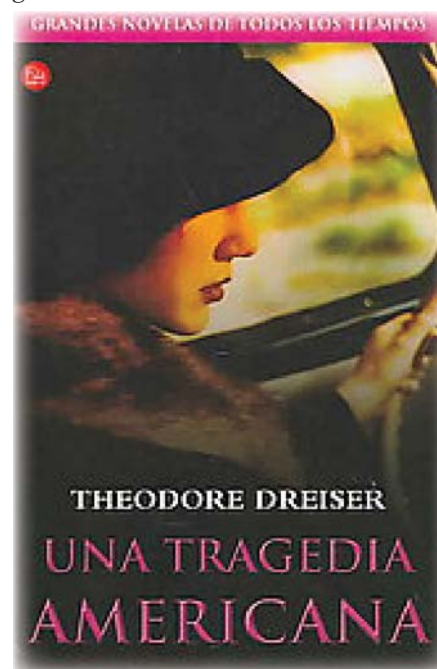
Tonka: *Michel Quoist - Rozprávaj mi o láske*

Prečo? Lebo táto kniha ukazuje, že sa oplatí ísť proti prúdu doby, ktorá si zakladá iba na konzume. A ukazuje fakticky naozajstnú lásku, aj keď si niekto myslí, že ju nepotrebuje, alebo je zbytočná. A zároveň vysvetľuje jej skutočný význam. Veď „človek nežije iba z lásky, ktorú prijíma, ale hlavne z tej, ktorú daruje.“ (Matka Tereza). V srdci každého človeka je takáto túžba.

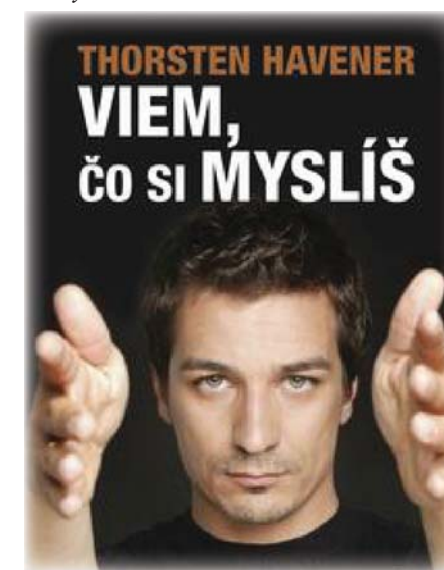

Jany: *Theodore Dreiser – Americká tragédia*

Prečo? Lebo vykresľuje prostredie, psychológiu človeka, vnútorný boj a nenávisť voči svojej chudobe, snahu preniknúť do vyššej vrstvy.

Veronika: *Thorsten Havener – Viem, na čo myslíš*

Prečo? Lebo je skvelé prečítať si knihu, ktorá umožňuje nahliadnuť do seba a aj do iných, a je zaujímavé nevnímať len reč, ktorá vychádza z úst, ale aj reč, ktorá vychádza zvnútra.

Sue
foto: Internet

Príbeh na pokračovanie Časť tretia - Rozuzlenie

Povedal by som, celá tá vec so zmiznutím je patetická, ale to nie je práve môj slovník. Takýmto štýlom, čo-najviac-cudzích-slov, hovorí Klára (lebo si myslí, že je to vtipné, a lebo zbožňuje Douglasa Adamsa). Jednoducho (a podľa mňa) je celá záležitosť o ničom a nikdy ani nestála za zmienku.

S Klárou sa nám podarilo presvedčiť Lenku (po tom, čo opadol ten boom z jej príchodu), aby nám poskytla rozhovor. A ona súhlasila. Ale len v prípade, že to nebude zverejnené. Dobré, čo?

Ale my sme sa s ňou aj tak rozprávali. Lebo Klára musela vedieť prečo.

Tu je jej „výpoveď“, ktorú sme s Kajou

nahráli viac-menej bez jej vedomia. No čo? Nebudeme to predsa zverejňovať. Dúfam...

„Lebo sa mi páčil. Lebo mal také pekné oči. A bol taký zlatý, keď spieval. Viete, čo to bolo, keď chcel ísť so mnou na ten koncert? Vybral si mňa! Nemohla som váhať. Čo keby šiel potom s tou kravou, s tou Martinou neviem akou z céčky?

Mama by ma samozrejme nepustila. Nemám predsa osemnásť. A tiež je posadnutá náboženstvom. Ísť niekam len tak, s chalanom je pre ňu neskutočný hriech. A čo keby som sa vrátila tehotná?

No proste... ách... rozbila som pokladničku, doslova, a zaplatila si letenku. Odišla som v noci. Taxíkom. Ale keď som prišla na letisko... on nikde nebol. Nikde. Čakala som hodiny, nemohla som sa mu dovolať...

Potom som sa rozplakala. Bolo to také trápne, uprostred všetkých tých ľudí. No... stále je mi trápne, keď na to myslím. Nevedela som, čo robiť. Mama by ma zabila, keby som došla domov. Tak som šla k sesternici. Chodí na výšku do Košíc a býva na byte. Ale cez prázdniny chcela ísť domov a presvedčila ma... že sa mám vrátiť...že sa mám priznať...

A nasledoval plač. Veľa plaču. Tak veľa plaču, že som sa hneď zbalil a hrdinsky nechal Kláru v slzavom objatí. No a čo? Ona ma do toho zatiahla.

Všetko bolo tak, ako má byť. Busta Horova stále stála pred školou, učitelia nám spríjemňovali predvianočný čas čakania

na koniec školy, v jedálni nám bolo rovnako tesno ako vždy a ľudia prestali riešiť Lenku a jej zahanbujúci prešľap.

Ale René... ten sa stále neukázal. Nechcem byť hnusný, ale už by ani nemusel. Konečne sa obyvateľstvo tohto gymnázia dalo dokopy a jeho príchod by bola ďalšia senzácia. A Klára by zas nedala pokoj.

Práve som žasol nad faktom, že v našej domácnosti sa zrejme nenachádza pár rovnakých ponožiek, keď mi zazvonilo The Pretender od Foo Fighters vo vrecku. Volala Lada. Že či som nezabudol na stretnutie Kociek. Samozrejme, že som zabudol. S príjemným nadávaním som sa vykašľal na ponožkovú dilemu a bežal som do školy.

„Dobrý!“ konečne som sa vytrepal na prvé poschodie. Jasné, že som sa zdržal všade, kde sa dalo, ešte aj preukaz školy som nechal doma, a teda päťminútové prehľadávanie tašky pred školníkom bolo na nič.

Stihol som pár minút porady (načo som sa ponáhlal?). Cestou do škôlky na nemčinu Adela a Klára doplnili všetko, o čo som prišiel. Pár článkov, písať rýchlejšie, dodávať na čas... ako stále. Deli sa zdala normálna. Bez problémov komunikovala, dokonca sa pokúsila o žart. Neskôr som sa pýtal Kláry, či nevie, čo jej bolo. „Asi krámy.“ odpoveď na všetko.

Akurát som šiel mestom na klavír. Sluchátka v ušiach dostatočne filtrovali svet okolo mňa, a tak som si najprv nevšimol, že sa ľudia v barovej uličke akosi zvlášť-

ne zoskupujú, až kým do mňa niekto nevrazil. Ten krik ma prekvapil hneď, ako som vypol hudbu. Nejakí chlapci sa hlasno rozkrikovali pred jedným z barov. Zďaleka to nebola potýčka ako v americkom filme, no na tak pokojné malé mesto ako sú Michalovce to vzbudzovalo dostatočné pohoršenie a zároveň zvedavosť u okoloidúcich. Pretlačil som sa dopredu a ostal som stáť s ústami dokorán.

Z baru vybehla Deli. Áno, naša Adela, ktorá nechodí do barov, nepije, nekričí a rozhodne nemláti neznámych chlapcov. A že teda bola zúrivá! Kopala a bila okolo seba.

Vytočil som Klárino číslo. Zabila by ma, keby o toto prišla.

Kým som dohovoral s Kajou, k Adele priskočil nejaký chlapec, chytil jej kostnaté zápästia a na chvíľu sa mu podarilo upokojiť ju. Niečo jej vravel, tak ticho, že ani ja som nič nepočul, a to som stál len kúsok od nich. Očividne to nepomohlo, lebo potom sa začala zmietiť a kričať ešte viac.

„Dajte mu pokoj! Vypadnite! On za to nemôže!“

Nechápal som, o čom to hovorí. Až potom som si všimol, že na zemi sa zvíja nejaký človek. Mal tmavé kučeravé vlasy a modro-biely pásikavý sveter. Celý premočený sa váľal v špinavom snehu. Nevidel som, kto to je. Držal si tvár a na miestach, kde si ju obtrel o zem, ostávali na snehu krvavé stopy. Už som bol skoro pri ňom, keď sa v uličke ozvala húkačka policajných áut. Chlapec so zlomeným nosom vyskočil a bežal smerom do mesta. Publikum sa tiež rozprchlo. Chlapec, čo držal Deli, sa pokúsil utiecť,

ale zachytil ho policajt. K Adele sa mi nepodarilo dostať. Obklopili ju policajti a odviekli späť do baru. Snažili sa zadržať na mieste, čo najviac ľudí a v uličke zavládol chaos. Dal som si na uši slúchadlá a nenápadne som sa vytratil. Ešte sa mi zazdalo, že v dave vidím Lenku. S červenými lícami a rozmazanou maskarou. Plakala. Ale možno to nebola ona, možno sa mi to len zdalo.

Po pár krokoch ma dobehla udychčaná Klára. „Tak, čo sa stalo?“

„Volala si jej?“

„Hej. Nedvíha.“

Klára hodila tašku na kreslo vedľa mňa a posadila sa oproti. Lada už pila kapučíno a ja svoju kolu. O chvíľu vošiel Ondrej.

„Povedzte mi, že sú to drísty.“

„No... nie.“ povedal som, keď sa posadil medzi nás.

„Sakra.“

Chvíľu sme len tak sedeli.

„A kto bol ten chalan?“

„Nikto nevie.“

Bol to posledný deň v škole pred vianočnými prázdninami. Adela nebola v škole už pár dní. Neodpisovala, nedvíhala telefón, prepadla sa pod zem. Lada bola u nej doma. Odmietla sa s ňou rozprávať. Iba jej mamka, celá nešťastná, ju poslala domov.

Na nástenke na medziposchodí visel oznam o Kockách. Po piatej hodine pred zborovňou. Super. Chvíľu som uvažoval, či už náhodou v tom čase niečo nemám a obzeral som si fotky z minuloročnej

túry. Tie spotené, no nadšené tváre. Spokojný úsmev a vyčerpanie. Na jednej fotke boli štyria chlapci. Všetci v prúžkovanom. Na popukanie. Prúžky asi letia. No počkať. Prúžky. Bielo-modrá, kučera-vé tmavé vlasy... Na fotke sú síce o niečo kratšie, ale... Bežal som do triedy za Kajou.

„Takže René je tu? V Michalovciach?“ Lada vyvaľovala oči.

„Hej, už takmer mesiac.“ Klára sa vyžívala v pocite, že má informácie, ktoré nevie nikto iný.

Keď som spoznal Reného podľa tej fotky, Kaja napísala Adele sms-ku. Niečo ako: Vieme, čo je medzi tebou a Reném. Čistá kriminálka, to vám teda poviem. Ale fungovalo to. Adela sa chcela stretnúť. No iba s Klárou. Zrejme sa hanbila príliš na to, aby to vykladala všetkým.

„Deli bola v lete v tábore pre novinárov,“ pokračovala Klára, „a hádajte, s kým sa tam stretla. S Reném!“

„Uf, to neexistuje nič, čomu by sa ten chlapec nevenoval?“ zamrmala Lada.

„No, Deli ho vtedy naozaj nemala v láske a nepotešila sa, že bude musieť stráviť dva týždne prázdnin s nemilovaným spolužiakom. Avšak,“ Kaja urobila dramatickú pauzu, „postupne zistila, že chlapec nie je až taký blbec, za akého ho mala.“

„Ona sa do neho buchla?“ Ondrej sa rozosmial.

„Očividne,“ prikývla Klára, „dosť ju dostalo, keď šiel na koncert s tým dievčaťom. Potom sa jej však ozval a jeho verzia sa dosť líšila od tej, ktorú rozhlasovala Lenka. Povedal, že s ňou nechcel ísť na koncert, ale tá psychopatka mu

nedala pokoj. Tak od nej vzal peniaze a zaplatil jej letenku, ktorú jej ale zabudol dať.“

„A to mu Adela verí?“ nechápal som.

„Minimálne tomu chce veriť. Každopádne, potom si povedal, že to bude aspoň akési ponaučenie pre to chudátko. Netrep sa tam, kde ťa nechcú. A on si urobil výlet do Anglicka.“

Ale keď sa vrátil, zistil, aký rozruch vyvolala jeho absencia, a navyše zmiznutie Lenky. Báľ sa, že ho budú z niečoho podozrievať, tak sa nevrátil domov. Ostal u kamoša vo Vranove.

Asi je do Deli vážne zaľúbený, alebo bol možno taký zúfalý, lebo jediný človek, ktorému sa ozval, bola ona.“

„Ako dlho to vedela?“ spýtal sa Ondrej.

„Asi dva týždne. Jeho kamoš ho už nemohol kryť, tak ho skryla Deli. Na chate vo Vinnom. Ja som ani nevedela, že majú chatu. No ale to je jedno. Dôležité je, že ho skrývala a celý čas nám nič nepovedala.“

„Ale, čo mala znamenať tá scéna v barovej?“ nedávalo mi to zmysel.

Klára len mávla rukou. „Nič, len Lenkin brat a jeho kamoši. Našli ich v bare a rozbili mu nos.“

Fúha, teda naozaj nič.

„A čo bude teraz?“ Lada položila otázku, ktorú sme sa chceli opýtať všetci.

Klára pokrčila plecami, „Adela môže dúfať, že sa na to počas vianočných prázdnin zabudne a René asi prestúpi na iné gymnázium. A to bude rád, keď sa mu podarí vybaviť prestup. Pri takej absencii už vlastne ani nie je študentom gépeháčka.“

Sue

Plody práce

Pamätám sa, ako jedna stará pani od základov zmenila môj život.

Práve som išla zo školy ako každý pracovný deň. Bolo slnečno, ale priteplo a ja som chcela byť čo najskôr doma. Náhlila som sa po hlavnej ulici, keď som uvidela akúsi starenku, ako sa namáha s veľkou nákupnou taškou. Prišlo mi jej ľúto a rozhodla som sa ponúknuť jej svoju pomoc. Dohnala som ju a spýtala sa: „Nepotrebujete pomoc?“ Do tónu hlasu som vložila toľko ochoty, koľko sa len dalo a čakala som na odpoveď. Najprv sa na mňa nedôverčivo zahľadela, no nakoniec odvetila: „Ale prečo nie?“ Ukázala mi svoj dom, podala tašku a začal sa nový príbeh. O tom však nevedela ani jedna z nás.

Keď sme došli k jej domu, otvorila som bránu a vyhýbavo na ňu pozrela. V jej očiach som však videla niečo ako vďaku a výčitku. Akoby vravela: „Ty ďalej nepôjdeš?! Sú tam schody...Ja ich sama nezvládnem s touto taškou...“ Nemusela však povedať nič. Pochopila som. Otočila som sa a cupitala hore schodmi. Náhodou som stisla kľučku a na moje prekvapenie bolo otvorené. Nazrela som dnu, potom som sa spýtala: „Vy necháivate otvorené? To...“ Nedokončila som. Zastavila ma starenka, ktorá medzi časom vyšla hore schodmi: „Stratila som kľúč...“ „Aha...“ Odvetila som. Šli sme dnu. Kuchyňa, v ktorej som jej vyložila nákup voňala vanilkou. Jej dom, aj keď som ho nevidela celý, bol malý a útulný. Ako stvorený pre starú osamelú ženu. Keď som sa chystala odísť, vtisla mi do ruky bankovku. Odmietla som, ale nedala sa. Iba sa usmiala a poprosila ma: „Nemohla by si sa tu zajtra zastaviť...?“ Nemohla som povedať nie. Spýtala som sa načo, ale ona mi povedala iba: „Príd' a uvidíš.“

Už skoro ráno som stála pred jej domom a zvonila. Zo starenkinho rozprávania so sa dozvedela, že potrebuje pomôcť v záhradke. Už roky pestovala kvety, starala sa o ne, okopávala ich a polievala, aby ich mohla na jeseň predat' na jarmoku. A ľudia ich s radosťou kupovali. „Potrebovala by som ich okopať a vytrhať burinu, ale sama už nevládzem a nemám koho požiadať.“ Vysvetľovala. Zaviedla ma dozadu za dom. „To je dačo!“ Nemala som slov. Musela so uznať, že jej záhradka bola skutočne úchvatná. Pomedzi burinu, ktorej tam bolo skutočne dosť sa na mňa usmievali malá aj veľké farebné kvety. Ja som čakala dva-tri záhony a ona mala plantáž. Krásnu plantáž. Pracovala som na nej až do večera a starenka sedela na neďalekom pni a sledovala ma. „Keby ste ešte niečo potrebovali, stačí povedať...“ Povedala som jej na odchode. Odvetila: „Ja všetko zvládnem sama, len moje kvety sa o seba samé nepostarajú...“ Takto som k nej chodila skoro každý deň. Bavilo ma to. Pomáhala som jej so všeličím, no najmä s kvetmi. Starenka bola skutočne šťastná. Už mi nedávala peniaze, pretože som jej vysvetlila, že mi stačí jej úsmev. Tak sa stále usmievala. „Keby som bola vedela, že tu máme také milé, pracovité dievča, zavolala by som si ťa skôr.“ Zažartovala a obe sme sa začali smiať. Čím dlhšie som k nej chodila, tým viac sa dostávala do

môjho srdca. Keď som nepracovala, piekli sme spolu koláče v jej voňavej kuchyni. Potom, keď sme si na nich spoločne pochutnávali, rozprávala mi veselé príhody z detstva, ale aj osudy svojich detí. Zistila som, že ozaj nemá nikoho. Jej dve dcéry zahynuli pri páde lietadla pred desiatimi rokmi. Uznala som, že prežiť svoje deti je ozaj hrozné. „To je mi veľmi ľúto, verte mi...“ Povedala som jej. A bola to pravda.

Aj starenka si ma obľúbila. Blížila sa jeseň a ja som jej slúbila, že s ňou pôjdem na jarmok predat' kvety, na ktorých som toľko pracovala. Obe sme sa na to tešili. „To bude krása!“ Ale jedného rána, keď som prišla, starena neotvárala, a tak som sa išla pozrieť, čo robí. Myslela som, že ešte spí. Chcela som ju zobudiť, ale nešlo to! Bolo to hrozné. Sedela som na jej posteli a slzy mi stekali po lícach. Spomínam si, ako tam ležala a na tvári mala úsmev...Na to nikdy nezabudnem.

Utiahla som sa do seba, ale dlho som to nevydržala. Ten smútok by moje srdce nevydržalo. Bežala som do starenkinej záhrady. Vytrhala som burinu a kvety som presadila do kvetináčov. V deň jarmoku boli pripravené. Otec mi ich pomohol naložiť do dodávky. Všetky sa tam nezmestili, a tak som tie ostatné naložila na vozík a odviezla som ich sama. Vedela som, že to musím robiť. Že musím predat' kvety, o ktoré sa starenka starala s toľkou láskou a ktoré ju urobili šťastnou. Bola to jej nesplnená úloha a tú som musela splniť ja. Bolo vidno, že na jarmok sa tešili všetci ľudia. Kúpili odo mňa všetky kvety. Vlastne všetky okrem jedného. Zostala mi malá kríčková ruža a tú som si nechala ja. Bola to tá istá ruža, pri ktorej presádzaní som v zemi našla starenkin kľúč. Nemala som tušenia, ako sa tam dostal. Rozhodla som sa, že ho starenke dám ako darček po jarmoku. Nedala som...Ale zastokla som ho do zeme ku svojej ruži. A teraz ju mám v izbe na okne. Pripomína mi starenku. „Ďakujem“ šepla som do vetra.

(Poznámka redakcie: práca získala 2. miesto v súťaži *Fugova domovina*)

Micha

Samota

INT. KNÍHKUPECTVO - DEŇ

Starší PÁN, šesťdesiatnik, v dlhom sivo-hnedom kabáte, klobúkom približne rovnakej farby a okuliarmi sa prechádzal pomedzi regály. Obzeral si knihy na jednej aj na druhej strane so vzadu zloženými rukami. Náhle zastal, pretože našiel, čo hľadal. Z police vybral knihu „Psychiatria“. Pozrel si zadný obal, obrátil zrak smerom k pokladni a vydal sa ta. Pri pokladni položil knihu na pult a pozrel sa na PREDAVAČKU.

PÁN

Dobrý deň, môžete mi ju zabaliť?

Predavačka najprv vzala knihu, zadala kód do počítača a pán zaplatil.

PREDAVAČKA

Áno, chvíľočka.

Predavačka vybrala spod pultu baliaci papier, nožnice a lepiacu pásku. Balila knihu do obalu.

PREDAVAČKA

Pre koho to bude?

PÁN

(vážne)

Pre mňa.

Predavačka na pána pozrela s vytreštenými očami.

PÁN

Žartujem.

Pán sa potom usmial.

PREDAVAČKA

(usmiala sa)

Aha.

INT. BYT - DEŇ

Pán sedel v pohodlnom kresle vo svojom byte, za ním svietila lampa, na očiach mal okuliare a čítal. Obrátil na ďalšiu stranu. Niektó ZAKLOPAL na dvere. Pán sa pozrel smerom k dverám, okuliare si nadvihol na čelo, položil knihu na stôl

a odišiel otvoriť. Dvere otvoril najprv na retiazku. Potom ich privrel a retiazku odopol. Otvoril ich dokorán, ale nikto za nimi nebol. Pán rukou naznačil a pozval neviditeľného hosťa ďalej, zavrel za ním dvere, zamkol. Naprázdno mu zložil kabát a zavesil ho na vešiak v chodbe.

2.

Vidíme v popredí stolík plný prázdnych šálok od čaju. Na ňom a okolo neho hŕba kníh a baliaceho papiera po celej izbe. Kniha, ktorú pán čítal, bola psychiatria. Medzi tým všetkým neporiadkom bola zarámovaná fotka, na ktorej bol on, jeho manželka a traja synovia ako šťastná a usmievajúca sa rodina.

„SAMOTA“

Titulky

Pavol Hirjak

Irónia

Zamračilo sa
Akoby nebo plakalo nad jej hlúposťou.
Obzrela sa.
Stal sa jej nočnou morou.

Dívala sa na neho krátko.
No jeho tvár jej navždy zostane.
Strhol zo sna pozlátko.
Teraz to vrátiť nemôže.

Všetko je zle.
Ona to cíti.
Beží po lúke.
Záchranu nevidí.

Nesmie sa však vzdať!
Naďalej uniká osudu.
„Dobrá duša, porad'!“
Vie, že spôsobila pohromu.

Stretla však záchrancu mocného.
Pod jeho krídla sa utiekla.
Začína život z konca nového,
nevie však, čo ju čaká.

Irónou všetkého je,
že znova musí prežívať to zlo.
Za hlúposť platiť bude,
aj keď len hľadala svetlo...

Micha

Obloha

Jahodová poleva,
Lupene ruží,
Štiplavá paprika,
Pohľad to boží.

Z neba zoskočí
Lak na nechty,
Zalieva oči.
Nesúvislé vety.

Bije na bubny,
Zúri víchricou,
Pred očami poroty
Stávaš sa obeťou.

O hlas ťa pripraví
Zlato studené,
Za hrniec žiary,
Topíš sa v pokore.

Farbou zalieva,
tmavú perinu taší.
Keď sa ukrýva
Svetlo kosí.

Nezábudiek tisícka,
či vodná hladina...
V nej odraz človeka -
múdrosti vidina.

Znenazdajky útočí,
ukazuje tvár -
odplata, či
rozmar?

Magnet okráhly
v noci vyláka
hviezdy na potulky -
Darca života.

Micha

Keď zavriem oči

Ako to už zvykom býva
o tebe sa mi vždy sníva.
Podme spolu na kraj sveta,
kde si vrana s ružou lieta.

Zrazu spadla, biela vrana,
ružá zvädla, zvädla zrána.
Vstávaj hore! Život! Ideš!
Večer láska, znovu prídeš

Banovčan

U Banovci na ulici

Co novoho u Banovci?
Azda dajaki bezdomovci?
A či koscel višveceni?
Dzé, chodňiki porobeni!

Každому še budze ľubic,
nebudu už na nas trubic.
No zaleži od naladi,
bo kec večar a toti mladi,
i tak sebe po šted drahi chodzi,
no pijanomu še dobre vodzi.

Dneška češko, každoho bida bije
aľe u Banovci še dobre žije.

Pokoj, cicho, draha nova,
cez kapuru me už sušit vola.
Z jednim še bečeľujeme,
z druhim sebe vipijeme.
Treci neznam či ište žije
a štvartoho naj guta bije!
Len by pratal, gumi paľil
bodaj by še do rana zbaľil.

Aľe zbitočne še rozčuľovac.
Dzeci še po drahe začínaju korčuľovac.
Už aj rozhlas daco hlaši,
Kočiško futbalistov plaši.

Aj za mlada dobre bulo,
kec pašvisko zarosnulo.

U Banovci na ulici
dal mi Haňkoj dva po rici.
S chlapcami me futbal hraľi
na zabavoch še zabijaľi.

No a teraz doma špime
Rano še fajne najime
Podudreme na starostku
kec stojime na tim mostku.

A kec rano padne rosa,
šviži ľuft uderi do nosa,
tak še zapatrim na stromy,
jak še kivotaju, kec biju hromy.

Že bulo češko a aj budze,
už rozдумujce kušťok, ľudze!

Banovčan

kresby:
Zuzka (3.C)
Sisa (3.C)

kresby: Zuzka (3.C), Sisa (3.C)

Horoskopy

Baran

21. marec – 21. apríl

Približne prvú tretinu mesiaca bude na vás vplývať opozícia viacerých planét. Dajte si pozor! Nebojte sa ani prekážok, ktoré sa vám budú snažiť narušiť vašu cestu. Aj keď vás niekto predsa našťve, nedajte sa vyprovokovať! Skúste stráviť popoludnie s milovaným partnerom alebo relax s priateľmi.

Býk

21. apríl - 21. máj

Venujte sa svojmu zdraviu i práci. Venujte sa nejakému športu, alebo si len tak chod'te zaplávať. Celkom priaznivé obdobie vám naruša planéta Mars. Možno vás však vyprovokuje, aby ste niečo so sebou robili. Často je treba riskovať a nebáť sa nových, aj keď neznámych vecí. Pamätajte: bez práce, nie sú koláče!

Blíženci

22. máj - 21. jún

Všeobecne máte veľmi priaznivé obdobie. Pekné aspekty od

viacerých planét vás podporujú, aby ste už konečne rozbehli život taký, po akom túžite. Za vašou sebaistotou sa však skrýva nerozhodnosť. Ak sa pokúsite byť aspoň trochu úprimný, určite vám ľudia ochotnejšie pomôžu riešiť problémy. Nebojte sa prejať skutočné city. Nie je vôbec vylúčené, že vaše úprimné vyznanie lásky sa nemôže skončiť vážnou známosťou.

Rak

22. jún - 22. júl

Budete mať možno pocit, že sa vám roztrhlo vreco s problémami. Povedzte si, že všetko zlé, je na niečo dobré. Skúste na chvíľu vypadnúť z kolobehu a stresu a doprajte si vytúžený oddych. Možno to pozorujete skoro každý rok, že nástup jesene je pre vás ťažší. Znie to už ako fráza, ale je to tak: čo nás nezabije, to nás v konečnom dôsledku len a len posilní!

Lev

23. júl – 23. august

Obmedzte konzumovanie sladkostí a živočišných tukov. V kaž-

dom veku sa dá urobiť niečo pre svoje telo. Blíži sa zima, tak si udržiajte svoju líniu. Optimizmus z vás doslova vyžaruje a prospela by vám oveľa aktívnejšia forma odpočinku, než ležošenie. Vyslobod'te sa z každodennej rutiny, v ktorej sa strácate a skúste niečo nové, lepšie. Nebojte sa !

Panna

24. august – 24. september

Tvrdá práca, na ktorú ste zvyknutý, vám nakoniec snád' prinesie svoje jesenné ovocie. Podarí sa vám presvedčiť okolie i spolupracovníkov o svojich kvalitách. Radujte sa z maličkostí, ktoré prináša všedný deň. Slobodní aj zadaní majú možnosť stretnúť zaujímavú osobu, preto sa nevyhýbajte spoločnosti a pripravte zaujímavý program na víkend.

Váhy

24. september – 23. október

Začiatok mesiaca je pre vás príjemne rušný. Na návšteve u vás je nielen Slnko, ale i Merkúr, Venuša a prísny, ale zato spravodlivý Saturn. Dokážete sa viac vcítiť a vžiť do toho, o čom hovoríte a pôsobíte tak na ľudí okolo ako

autorita. Vytýčte si iba jeden smer a tým sa pustite. Výsledkom budete prekvapení. Pamätajte si však, že na dosiahnutie vytúženého cieľa je potrebné aj niečo obetovať.

Škorpión

24. október - 22. november

Vaše pracovné tempo bude striedavo stúpať a klesať. Chvíľami budete plný inšpirácie a energie, o malý moment sa nebudete môcť dočkať konca. Nemá význam počítat' vlastné zlyhania. Skôr sa motivujte pochvalou a tým čo, vám vyčarí úsmev na tvári. Ak sa vám vo vzťahoch nedarí, zaobstarajte si drobné zvieratko, napríklad psíka.

Strelec

23. november - 21. december

Venujte sa svojim plánom do budúcnosti a nepodceňujte svoje zdravie. Skúška odvahy by nemala byť pre vás problém. Spravte kompromis – menej je niekedy viac. Nezvyčajné veci sú pre vás atraktívne, lebo sa neradi nudíte. Prajem vám teda, aby ste šliapali po nevychodených chodníčkoch, ale nezabúdali potom pristáť i na zemi!

Kozorožec**22. december - 20. január**

Nezabúdajte na výročia a sviatky svojich blízkych. Vaša zábudlivosť by vás mohla zbytočne dostať do trápnych situácií. Buďte opatrný v rozhodovaní a dobre si premyslite, čo komu povieť. Nie všetko sa však vypláca. Posun vpred a zmeny, ktoré vás príjemne prekvapia môžete očakávať v najbližších dňoch. Máte sa na čo tešiť. Môžno sa vydáte aj za cestovaním okolo sveta.

Vodnár**21. január - 19. február**

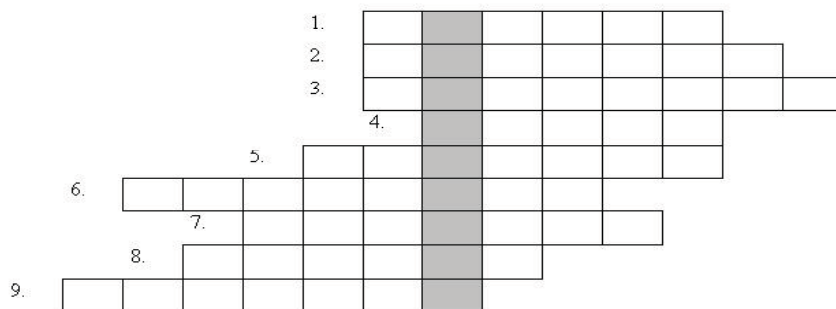
Ak sa vám niečo nepodarilo tak, ako ste si to predstavovali, nemá zmysel plakať nad rozliatym mliekom. Radšej si vezmite ponaučenie do budúcnosti a začnite sa

naplno venovať ďalším aktivitám. Zvoľte inú taktiku a určite sa vám začne dariť. Všetko má svoj čas a aj ten váš je už za dverami.

Ryby**20. február - 20. marec**

Zaveste staré veci do trinástej komnaty a buďte otvorený novým možnostiam. Možno vás trápí niečo z minulosti. Nevypovedané musí ísť von, ináč hrozia problémy, až osamelosť. Konajte okamžite! Nikdy neviete, či nie je náhodou o päť minút dvanásť! Využite svoju fantáziu a tvorivosť. Váš život sa dá prirovnať k hojdačke! Raz hore, raz dole. Tak skúste vytvoriť rovnováhu, ktorá vás poženie vpred.

Ivik

Tajničky

1. Robí sa po každom diktáte, písomne si v nej opravíte chyby...
2. V slovenčine platí zákon o rytmickej...
3. Známa kniha, ktorú napísal Lewis Carroll- Alica v krajine...
4. Rozprávania sa člení na tieto časti: úvod, jadro a...
5. Kone ju majú na kopyte...
6. Školská pomôcka, ukladajú sa do nej písacie potreby...
7. Každý žiak si ju nosí do školy, aby nebol hladný...
8. Nachádzajú sa v nich dôležité informácie, novinky...
9. V centre Košíc sa nachádza kostol s menom Dóm sv. ...

Zazvoní telefón, chlapík ho zdvihne a počuje:

- Haló, je tam číslo 444 444?

- Áno!

- Prosím Vás, mohli by ste mi zavolať lekára, zasekol (TAJNIČKA)

Mišo

autor: Pavol Surovec	nenáročná obilnina	2. časť tajničky	pero na ozdobné písmo	časť chotárov (hist.)	mastná zemina	Pomôcky: CAIA, ORAS, RALE	ŠPZ Poltár	ústna pomoc	ťažký kov	1. časť tajničky	sídlo na Filipinách
okúzlil						druh obilniny					
s uspokojením prijímal						rieka v Íráne slnko (nem.)					
somár					biblické mesto zvrtné zámeno						
chem. zn. selénu			najvyššia karta druh alkoholu			vták (lat.) zn. kvality múky					
	lekárska komora chorobná zúrivosť		český súhlas užšia doska			cicavec z pralesa Samuel (dom.)					planétka
organická zlúčenina					orgán čuchu mäkká stupnica			MPZ Číny rieka v Kanade			
utrácame						Tal. tlač. agentúra podmien. spojka					
očividne						taliansky husliar					
pozeral (náreč.)						lodný hák					

Ako hrať sudoku

Cieľom je doplniť chýbajúce číslice od 1 do 9 podľa nasledujúcich pravidiel.

Na začiatku riešenia sú niektoré políčka vyplnené číslicami. Vyplnené číslice sú rozmiestnené tak, aby pre dané rozmiestnenie existovalo iba jediné riešenie.

1. Hrací plán sa skladá z 9x9 políček rozdelených na 9 podoblastí s 3x3 políčkami.
2. V každej podoblasti sa každá číslica má vyskytnúť práve raz (podoblasti su vyznačené hrubou čiarou).
3. V každom stĺpci a v každom riadku sa má každá číslica vyskytnúť práve raz.

Mišo

	1		3					5
6				4		3		7
3			5		8			
		4			5	7		
			1			6	9	2
8			7	9				
	4			5	3			8
	8			7		9	1	
2		6	8		9			

	8	1		6				7
			3		2	8		
6		7			8			9
7		4					5	1
	3			5	9			
9	5						4	
				2		1	9	4
			7		4	3		5
4		5		3				

1				8				6
		5				4		
	9		4		7		2	
		7	5		8	6	3	
5	2			3				1
		9	7		1	8		
	4		8		2		6	3
		2				1		
9		3		7				5

		5			3		4	
		7			9	1	2	
	2							
	5		8	1	6			3
4			3		7			6
1			4	9	2		5	
							3	
	3	4	5			8		
	8		2			9		

SÚŤAŽ SÚŤAŽ SÚŤAŽ SÚŤAŽ

Kocky vyhlásili súťaž o najvtipnejšiu fotku z prázdnin, zo školy, z domu, s kamarátmi...
V tomto čísle vám prinášame vyhodnotenie súťaže.

Autorom fotografie je Ján Juhos.

Vznikla počas prázdnin pri žatve v Sliepkovciach na vlečke traktora.

BLAHOŽELÁME!

-redakcia-

VÍŤAZNÁ FOTOGRAFIA

